

Revolutie door Schuld

De radicale geschiedenis van de eenwording der aarde

© 2016 Copyright tekst Rein de Vries

© Derde Editie 2016

Omslagontwerp: Manhattan, Wall Street, Worldbank, Fed, UN. Studio 37 Design

Productie Uitgeverij www.bravenewbooks.nl

ISBN 9789402135541

INHOUDSOPGAVE

Voorwoord	7
1. Groot-Brittannië	9
1.1 Geldwisselaars in Europa	9
1.2 Naar een centrale bank in Engeland	14
1.3 Opkomst Bank of England, Rothschilds en het Britse Rijk	20
1.4 Suezkanaal.....	25
1.5 Cecil Rhodes.....	28
1.6 De Eerste Wereldoorlog	32
1.7 Nasleep van de Eerste Wereldoorlog.....	39
1.8 Depressie en opkomst Hitler.....	44
1.9 De Tweede Wereldoorlog	50
2. Frankrijk.....	53
2.1 Franse revolutie, Adam Weishaupt en de Illuminati	56
2.2 Lessen van de Franse revolutie	65
2.3 Napoleon en oprichting van de Banque de France	67
2.4 Protestantse bankiers versus de Rothschilds	70
2.5 Financiering industrie	73
3 De Verenigde Staten tot en met de Tweede Wereldoorlog	78
3.1 Eerste pogingen om een centrale bank te creëren in de Verenigde Staten	79
3.2 De periode van de Amerikaanse Burgeroorlog tot 1900.....	87
3.3 Rockefeller-Rothschild	93
3.4 Rothschild - J.P. Morgan	95
3.5 Federal Reserve	97
3.6 De Verenigde Staten in de Eerste Wereldoorlog	109
3.7 Council On Foreign Relations (CFR).....	112
3.8 De Roaring Twenties en de daaropvolgende depressie.....	113
3.9 Bank for International Settlements.....	118
3.10 Franklin D. Roosevelt (1933 – 1945), vrijmetselaar, CFR	121
4 Van Russisch Rijk naar Sovjet-Unie.....	130
4.1 De Russische revolutionaire krachten en hun financiers	139
4.2 De Eerste Wereldoorlog en de Russische revolutie	141
4.3 Opbouw Sovjet-Unie	144
4.4 De Tweede Wereldoorlog en de daaropvolgende Koude Oorlog.....	156

5 Duitsland.....	161
5.1 Naar een Duitse eenheid	163
5.2 Reichsbank en geschiedenis tot de Eerste Wereldoorlog	166
5.3 De Eerste Wereldoorlog.....	170
5.4 De Weimarrepubliek	175
5.5 Opkomst van Adolf Hitler	180
5.6 Hjalmar Schacht.....	185
5.7 IG Farben, Standard Oil en Ford.....	188
5.8 De connectie tussen Thyssen, Harriman en Bush	193
5.9 Nazi's en zionisten en de opmaat naar de Tweede Wereldoorlog	196
6 Verenigde Staten na de Tweede Wereldoorlog	201
6.1 Bretton Woods	202
6.2 Keynesianisme.....	205
6.3 Verenigde Naties	208
6.4 Israël	212
6.5 Harry S. Truman (1945 – 1953), vrijmetselaar	213
6.6 CIA	220
6.7 Dwight D. Eisenhower (1953 – 1961), CFR	225
6.8 John F. Kennedy (1961 – 1963)	235
6.9 Lyndon B. Johnson (1963 – 1969), vrijmetselaar	246
6.10 De John Birch Society	250
6.11 Richard M. Nixon (1969-1974), CFR en Gerald R. Ford (1974-1977), CFR, BB, vrijmetselaar	256
6.12 Trilateral Commission (TC)	262
6.13 Dollar, goud en economie.....	264
6.14 James Earl (Jimmy) Carter (1977-1981), CFR, TC	267
6.15 Ronald Wilson Reagan (1981-1989)	272
6.16 De Iran-Contra affaire	277
6.17 George H.W. Bush (1989-1993), Skull & Bones, CFR, TC.....	283
6.18 William (Bill) Jefferson Clinton (1993-2001), Rhodes Scholar, CFR, TC, BB, vrijmetselaar	292
6.19 Opkomst Osama bin Laden	300
6.20 George W. Bush (2001-2009), Skull & Bones, BB.....	308
6.20.1 De aanslagen van 11 september 2001	309
6.20.2 9/11-Commission Rapport	312
6.20.3 Vervolg van de aanslagen van 11 september 2001.....	316
6.20.4 Financiering 9/11.....	325
6.20.5 De reactie van Bush op 9/11	327

6.20.6 Afghanistan	329
6.20.7 Irak.....	335
6.20.8 Binnenlandse politiek van Bush	349
6.20.9 Orde Skull & Bones	353
6.20.10 Stembusfraude verkiezingen 2004	362
6.20.11 Bush, de Amerikaanse economie en financiële huishouding	363
6.21 Barack Hussein Obama (2009-2017), BB	372
7 Europa na de Tweede Wereldoorlog	382
7.1 MI6 en KGB.....	386
7.2 Bilderberg (BB)	391
7.3 Nationalisatie centrale banken.....	397
7.4 Opkomst EU	399
7.5 Het einde van de Sovjet-Unie en het ontstaan van het moderne Rusland	404
7.5.1 De rol van het IMF bij het ontstaan van de nieuwe Russische staat	409
7.5.2 Russische oligarchen.....	411
7.5.3 Vladimir Poetin en de wereldpolitiek vanuit Russisch perspectief	415
7.6 Club van Rome en het milieu	426
7.7 Joegoslavië.....	431
7.8 Terreur in Europa	437
7.9 Werking financieel systeem Europa	439
7.10 Bankencrisis gaat over in algehele schulden crisis	444
7.11 Verdeling rijkdom en centralisatie systeem	449
7.12 Goud.....	452
7.13 ESM en verdere integratie EU	455
8 Israël	460
8.1 Invloed zionisme	481
8.2 Relatie tussen de Verenigde Staten en Israël	482
8.3 Invloed zionistische lobbygroepen in praktijk.....	486
8.4 Zionisme en de aanslagen van 11 september 2001	492
8.5 Zionisten en false flag operatie in Mexico	495
8.6 Zionisten met macht in hedendaagse maatschappij	496
8.7 Joodse dissidenten.....	499
8.8 Neturei Karta en Iran	503
9 Rest van de wereld	506
9.1 China	507
9.2 Libië.....	509

9.3 Syrië	523
10 Conclusie en Toekomst	533
10.1 Economie en maatschappij	536
10.2 Politieke wereldsituatie	540
Grafieken	545
Addendum Oekraïne	553
Lijst met gebruikte verkortingen	558
Bibliografie.....	563

VOORWOORD

Sinds mensenheugenis wordt de algemeen bekende geschiedenis geschreven door de overwinnaar. Dit is begrijpelijk aangezien de verslagen partij door hen gedomineerd wordt. Het verhaal van de verliezende partij raakt in de vergetelheid net als de objectiviteit over wat er in het verleden gebeurd is. Elk verhaal en elke geschiedenis heeft echter twee kanten. In dit boek laat ik de andere kant van de algemeen geaccepteerde versie van de geschiedenis zien. Er is namelijk een overwinnende machtsfactor die onbesproken blijft in reguliere geschiedenisboeken terwijl deze zo'n grote rol heeft gespeeld, dat het voor mij fascinerend was om deze eens goed te belichten. Deze machtsfactor is de aristocratische elite die het financiële systeem onder haar controle wist te krijgen en in de schaduw wil handelen van de politiek.

De aristocratische elite zou vanaf de 18^e eeuw steeds prominenter de richting van de westerse maatschappij gaan bepalen. Hun invloed groeide op maatschappelijk, economisch en politiek vlak. Door hun controle op het financiële systeem konden zij de laatste drie eeuwen steeds dominanter worden. Dit boek probeert inzicht te verschaffen in die machtsfactor die de belangrijkste rol heeft gespeeld bij de vorming van onze moderne geschiedenis.

Dit boek zal nauwkeurig aanwijzen wie de belangrijkste families en personen binnen de aristocratie zijn. Het contact tussen de belangrijkste families is nauw. Toch is de elite geen homogeen gezelschap maar eerder een verzameling dynastieën die dezelfde ideologie nastreven omdat hun belangen innig verstrengeld zijn. Een goede samenwerking is voor hen dan ook de enige manier om hun hegemonie te behouden.

Het is onmogelijk om over een ongedocumenteerde groep te schrijven zonder fouten te maken. Zo zal dit werk ook ongetwijfeld fouten bevatten. Het is echter met de grootste zorg samengesteld en de gepresenteerde feiten zijn altijd aan de hand van meerdere bronnen of zeer autoritaire bronnen geverifieerd. De conclusies blijven daarom, ondanks enige mogelijke onjuistheden overeind staan. Ik heb invloedrijke personen geciteerd die de loop van de beschreven geschiedenis bevestigen. De citaten zijn standaard in het Engels omdat de meeste haar oorsprong in die taal vinden.

De citaten onthullen het bestaan van de aristocratische elitaire groep en haar doelstellingen. Een vaak gehoord argument tegen het bestaan van de elite is dat wanneer er een groot complot zou bestaan de samenzwering al wel uit was gekomen. Dit argument wordt door de citaten in het boek ontkracht aangezien het complot verweven is met een ideologie. De zogenaamde samenzwering

wordt op een bepaalde manier eigenlijk openlijk gepresenteerd. Daarom kan het zo zijn dat het er is, u recht in het gezicht staart, maar u de olifant in de kamer niet ziet.

Ondanks de aangedragen bewijzen zullen de gepresenteerde feiten, na het lezen van dit boek, door menigeen worden betwist. Ik ben tot de conclusie gekomen dat veel mensen de werkelijkheid niet onder ogen willen zien omdat het begrijpen van de materie inhoudt, dat men niet meer hetzelfde kan denken als voorheen. Winston Churchill benoemde dit verschijnsel treffend met de volgende woorden:

“Men occasionally stumble over the truth, but most of them pick themselves up and hurry off as if nothing ever happened.”

Cognitieve dissonantie speelt daarbij een belangrijke rol. De meeste individuen die geconfronteerd worden met een onplezierig onderwerp, dat niet strookt met hun wereldbeeld, gaan erg ver in het ontkennen daar van. Een moeilijk onderwerp wordt zo uit de weg gegaan, zodat het leven ongecompliceerd blijft. Zoals in de film *The Matrix* heeft men de keuze tussen de *red pill* en de *blue pill*.

De “waarheid” gaat volgens de filosoof Arthur Schopenhauer door drie stadia: eerst wordt deze geridiculiseerd; daarna verzet men zich er met hand en tand tegen; totdat niemand de waarheid kan ontkennen en deze volgens iedereen eigenlijk altijd al bekend was.

Dit boek zal het op het randje van instorten staande financiële, maatschappelijke en politieke systeem plaatsen binnen de context van de historie. Dit boek laat zien hoe het zo ver heeft kunnen komen en waarom het zo ver is gekomen. Welke belangen er spelen en welke doelstellingen er achter de schermen zijn. Verder hoop ik dat het boek aanzet tot kritisch denken, ondanks dat ik geen autoriteit ben of patent op de waarheid heb. Neem wat er in dit boek staat dan ook niet zo maar voor waarheid aan. Evalueer de argumenten, controleer de referenties en doe daarnaast eigen onderzoek. Ik wil tot slot graag iedereen bedanken die interesse heeft in dit onderwerp en moeite doet om zich erin te verdiepen en speciaal mijn familie.

Rein de Vries

Juni 2016

1. GROOT-BRITTANNIË

Nadat de hele Nederlandse regering in mei 1940 naar Engeland was gevlucht, werd de Nederlandse premier Gerbrandy ontvangen door de net aangetreden Britse Prime Minister Winston Churchill. Premier Piet Gerbrandy was een geletterd man, maar buitenlandse talen sprak hij amper. Dit weerhield hem echter niet om toch zijn best te doen.

Toen Churchill Gerbrandy ontving, schudde de Nederlandse minister-president hem warm de hand en stelde zich voor met een welgemeend "goodbye, mister Churchill". Churchill leek nauwelijks verrast en antwoordde: "I would like it if all political meetings would be this short!"

Bron: <http://www.anekdots.net/churchill.html>

Door de eeuwen heen is er binnen naties altijd strijd geweest over wat geld is en wie de controle op de creatie van geld heeft. Met die controle heeft men namelijk een bepaalde macht over de economie, de politiek en uiteindelijk de samenleving omdat iedereen van geld afhankelijk is. Deze strijd tussen monarchieën en overheden enerzijds en vermogende autonome partijen anderzijds is cruciaal geweest voor het verloop van onze geschiedenis. De belangrijkste landen, waar de strijd over de controle op de uitgifte van geld gevoerd is, zijn de landen die door de geschiedenis van de laatste 400 jaar een dominante rol in de wereld speelden en vaak ook nu nog veel macht hebben.

"Money plays the largest part in determining the course of history".

Karl Marx (1818-1883), in het door hem opgestelde Communistisch Manifest

De controle op de uitgifte van geld is zo belangrijk voor het verloop van de geschiedenis dat het terecht zou zijn als er in ieder geschiedenisboek veel aandacht aan besteed zou worden. In reguliere geschiedenisboeken wordt dit echter vaak niet eens behandeld. De geschiedenisboeken zijn meestal beschrijvend van karakter zodat achterliggende motieven niet of nauwelijks aan bod komen. De financiering van oorlogen wordt dan ook genegeerd alsmede de belangen die daar mee gemoeid waren. De wijze waarop en door wie deze financiering plaatsvond, geeft een nieuw inzicht in onze geschiedenis.

1.1 GELDWISSELAARS IN EUROPA

In de middeleeuwen hadden geldwisselaars (de voorlopers van bankiers) lange tijd de controle over het aanbod van geld in Engeland en de rest van Europa. Geldwisselaars waren personen die, onafhankelijk van overheden, het aanbod van geld bepaalden. Vooral joodse families hadden zich

hierin gespecialiseerd omdat de wet, gestuurd door de toen zeer machtige katholieke kerk, christenen verbood te woekeren; het rekenen van rente op leningen. In de middeleeuwse periode werd ook voor het eerst met fractioneel bankieren geëxperimenteerd, het systeem zoals we dat nu nog steeds kennen. Bij fractioneel bankieren heeft een bank slechts een gedeelte van het geld dat ze uitleent ook daadwerkelijk in kas. De spaartegoeden van de bank zijn een fractie van de uitstaande leningen waardoor een grotere geldcreatie mogelijk is. Het voordeel voor de bank is dat het veel meer rente-inkomsten kan binnenhalen dan er aan rente uitbetaald wordt.

Fractioneel bankieren: *Wanneer de reserve van banken gemiddeld 10% is, leent een bank tien keer meer uit dan er aan spaartegoeden aanwezig is. Stel er zijn 100 munten spaargeld, dan leent de bank daarvan 90 uit en houdt er 10 in kas. In totaal is de geldhoeveelheid gestegen van 100 tot 190. Vervolgens kan de ontvanger van die 90 eenheden aan munten ze wederom bij een bank in bewaring geven. Ook deze bank kan weer een deel van die munten uitlenen: bij eenzelfde reserve-percentage 90% van 90 eenheden, ofwel 81 eenheden. Na deze transactie is de geldhoeveelheid gestegen van 190 tot 271.*

Hetzelfde proces kan continu herhaald worden. Op deze wijze neemt de geldhoeveelheid steeds verder toe, totdat, bij een reserve-percentage van 10%, de geldhoeveelheid van 100 eenheden is toegenomen tot een maximum van 1.000 eenheden. Duizend pond aan gestort spaargeld kost bij 2% spaarrente dan 20 pond per jaar terwijl er 1.000 pond uitgeleend/belegd kan worden tegen een opbrengst van bijvoorbeeld 4.5% per jaar. Dit levert de bank jaarlijks 45 pond op (bij geen verzuim). De winst is 25 pond. Men ziet met dit simpele voorbeeld de hefboomwerking van fractioneel bankieren en de drang van bankiers om de kasreserves te verlagen om zo meer te kunnen verdienen.

Het eigen vermogen (bezit) van de bank ten opzichte van het uitstaande krediet noemt men de kapitaalratio. Wanneer banken veel verdienen hoeft de kapitaalratio niet toe te nemen omdat veel van de behaalde winst uitgekeerd wordt in de vorm van bonussen en dividenden waardoor het eigen vermogen van de bank niet toeneemt.

Na de middeleeuwen zou de uitgifte van papiergeld in opmars raken. Tot de 17^e eeuw was het zo dat vooral edelmetalen als goud en zilver de functie van geld hadden. Door de hoeveelheid edelmetaal in een munt steeds verder te verkleinen kon men de hoeveelheid geld in circulatie vergroten waardoor de munt uiteindelijk devalueerde en inflatie de kop op stak.

Naast fysiek edelmetaal ontstond papiergeld, dat begon als een bewijs aan toonder. Op dit papieren bewijs stond dat een bepaald persoon goud had gestort in de kluis van de geldwisselaars. Met het bewijs kon later het goud weer teruggevorderd worden door die persoon. Deze papieren certificaten op naam waren een stuk handiger dan het zware goud en zilver omdat ze veel gemakkelijker mee te nemen waren. Daarnaast bood het nieuwe systeem een bepaalde veiligheid.

Om het proces wat te versoepelen werden op een gegeven moment geen individuele certificaten meer uitgegeven maar gestandaardiseerde biljetten, zonder de noodzaak van een handtekening. Dit maakte het mogelijk om de biljetten anoniem te gaan gebruiken als betalingsvorm. Hierbij kon het directe verband tussen de hoeveelheid certificaten en goud verbroken worden. De geldwisselaars wisten namelijk dat maar een fractie van de personen die biljetten kregen voor hun goud, ook daadwerkelijk het goud kwamen opeisen. Banken konden zo de directe verhouding van 1 op 1 voor biljetten en goud verbreken om meer biljetten uit te kunnen geven dan ze goud in kas hadden. Hier kwamen dan extra rente-inkomsten uit. Dit was bij wet verboden maar fractioneel bankieren was desondanks geboren.

Het systeem stelde de geldwisselaars in staat grote winsten te boeken door veel meer uit te lenen dan ze daadwerkelijk in kas hadden. Wat we tegenwoordig als een normaal legaal systeem zien, begon als een illegaal, frauduleus systeem. Naarmate de geldwisselaars meer vertrouwen kregen daalden de reserves en leenden ze tot wel tien keer meer papier uit dan ze in werkelijkheid aan goud in de kluis hadden liggen. Een groot voordeel van fractioneel bankieren is dat de rente kan dalen omdat met het gestorte spaargeld gemakkelijker winst behaald kan worden. De rente zou vanaf de 15^e eeuw dan ook dalen.

De geldwisselaars ontdekten dat ze met fractioneel bankieren ook controle hadden over de economie en de bezittingen van mensen. Zij konden namelijk eerst een periode van groei creëren waarbij er gemakkelijk aan geld en leningen te komen was, waarop zij een periode van krimp lieten volgen waarbij lenen moeilijker gemaakt werd en de hoeveelheid geld in circulatie afnam. Zo kon het vertrouwen in de economie gestuurd worden. Door deze methode toe te passen zou een aantal mensen en bedrijven niet meer aan de verplichtingen van de aangegane lening kunnen voldoen. Door de gecreëerde economische conjunctuur gingen bedrijven failliet en konden de geldwisselaars de boedel ver onder de marktwaarde opkopen. De huidige commerciële banken werken onder leiding van centrale banken nog altijd zo, waarbij periodes van kredietexpansie en krimp elkaar opvolgen en het vertrouwen in de economie gestuurd wordt.

Doordat joden niet onder het kerkelijk gezag vielen was de canonieke wetgeving van de katholieke kerk op hen niet van toepassing. Door de diaspora zouden joden vanaf de eerste eeuwen na Christus zich verspreiden over Noord-Afrika en Europa. Europa was bekeerd tot het christendom terwijl het Midden-Oosten en Noord-Afrika later overwegend islamitisch zouden worden. De katholieke kerk en de islam verboden in die tijd woekeren. Het pauselijk verbod op woekeren kwam voort uit het feit dat het rekenen van rente op een lening als een zonde werd gezien. Rente op een lening zou het gebruik van geld belasten en zodoende de wisselwerking en balans tussen debiteur en crediteur

verstoren, wat het proces volgens de de kerk onrechtmatig maakte. De islam verbiedt nog altijd het rekenen van rente op leningen alhoewel er wel bepaalde constructies mogelijk zijn geworden via halal-leningen.

St. Thomas van Aquino, de leidende theoloog van de katholieke kerk in de 13^e eeuw, betoogde dat het rekenen van rente ethisch onverantwoord is omdat er zo tweemaal kosten aan het gebruik van geld verbonden is: kosten die ontstaan voor het verkrijgen van geld en daarnaast kosten voor het gebruik ervan. Van Aquino betoogde dat dit immoreel was omdat men ook niet een rekening kan presenteren voor een plakje cake waarna er nog een rekening volgt voor het opeten van de cake. Toch is dit, volgens Van Aquino, wat rente doet. Zijn argument is dat rente een excessieve winst kan creëren die zonder arbeid tot stand komt. De winst uit woekeren komt daarom niet met werken tot stand maar door hebzucht en manipulatie. Hebzucht is een van de zeven doodzondes in de Bijbel. Daarnaast zorgt hebzucht voor een breuk in de samenleving omdat mensen geobsedeerd raken door het geldelijk gewin. Het systeem van rente maakt dit voor bankiers mogelijk terwijl de arbeiders hun tijd moeten spenderen aan werk om de rente aan de bankiers te betalen. Men zal door rente een buitenproportioneel gedeelte van zijn tijd moeten besteden aan arbeid voor het faciliteren van schuld. Door het systeem zou de aandacht van God afgeleid worden omdat men zich steeds meer op de mogelijkheid van materialistische welvaart op aarde zou richten.

Overigens kregen de Tempeliers in de 12^e eeuw wel het recht van de paus om rente te heffen op leningen. Zij konden daarom steenrijk worden. Waarom voor hen een uitzondering op de regels gemaakt werd, is nooit bekend gemaakt maar de Tempeliers leken een bepaalde macht binnen het Vaticaan te hebben. De vrijbuitende ridderorde viel uiteindelijk uiteen nadat de Franse koning Filips de Schone de macht van de katholieke kerk brak en de Tempeliers wist te veroordelen voor ketterij. Filips de Schone werd daardoor eigenaar van de bezittingen van de Tempeliers in Frankrijk en hij hoefde hen tegelijkertijd niet meer te vrezen.

Het Judaïsme staat geen leningen met rente toe tussen joden onderling maar daarentegen wel tussen joden en niet-joden. Het joodse heilige schrift, de Thora, zegt het zo:

“Deuteronomy 23:19: Thou shalt not lend upon interest to thy brother: interest of money, interest of victuals, interest of any thing that is lent upon interest

Deuteronomy 23:20: Unto a foreigner thou mayest lend upon interest; but unto thy brother thou shalt not lend upon interest; that the LORD thy God may bless thee in all that thou puttest thy hand unto, in the land whither thou goest in to possess it.”

De consequentie was dat veel joden zich zouden bekwamen in geldwisselen en het vroege bankieren. Ze konden vaak ook lezen en schrijven (terwijl de autochtone bevolking dat meestal niet kon) omdat het geloof joden verplichtte de Thora of Talmud te lezen. Zij konden zo het vacuüm opvullen dat door de canonieke wetten van de kerk ontstond.

Verschillende joodse families vergaarden op deze manier een groot vermogen. De joden waren altijd op hun hoede voor de heersende monarchieën want die hadden het nogal eens op hun vergaarde welvaart voorzien en kon ze daar zonder enige moeite van onteigenen door hen extreme belastingen op te leggen. Zo werden de joodse bankiers indirect een monetair stuk gereedschap van de koning die zelf geen bankier mocht spelen van de kerk. Het gevolg was dat een beperkt aantal joden meesters werden in alles wat met geld en leningen te maken had. Daarnaast werden ze logischerwijs bekwaam in het verbergen van hun rijkdom en het bagatelliseren van de renteopbrengsten.

Het joodse volk kreeg door het systeem van rente de reputatie afpersende geldwisselaars te zijn waardoor het antisemitisme in Europa vaak oplaaide. Wanneer mensen hun betalingen voor aangegane leningen niet konden nakomen, was het de gewoonte dat joden zich als schuldeisers de eigendommen van de in gebreke blijvende persoon toeëigenden. De joden waren als volk daarom niet populair bij de autochtone bevolking. Zeker ook niet in middeleeuws Engeland waar joden vaak afgebeeld werden als een diabolisch figuur vol haat voor Christus. Wreedheden tegen joden waren daarom ook in die tijd niet ongewoon en ze waren daarnaast een gemakkelijke zondebok voor de autoriteiten. Sommige joden wilden door maatschappelijke dominantie veiligheid en waardigheid afdwingen.

Het werd joden daarnaast niet gemakkelijk gemaakt een ander beroep dan geldwisselaar of handelaar te ambiëren. De kerk, lokale autoriteiten en gilden stonden altijd negatief tegenover joden die een beroep als timmerman of bakker wilden uitoefenen. Joden mochten ook geen grond bezitten. Een leven als ieder ander was voor hen daarom vrijwel onmogelijk. Uiteindelijk werden joden door afgunst vaak verbannen waardoor al hun bezittingen en uitstaande leningen kwamen te vervallen aan de monarchie. Joden konden in een Europees land blijven wonen als ze het christelijk geloof accepteerden. Hierdoor ontstonden er veel geheime of zogenaamde crypto-joden. Het verbannen van joden is door de geschiedenis heen in meer dan 70 landen voorgekomen.

De tegenstelling bij religies met betrekking tot de visie op rente is de hoofdreden voor het terugkerende antisemitisme in de geschiedenis. Dat de Thora verschil maakt tussen joden en niet-joden geeft ook te denken over de ethische legitimiteit van rente binnen het joodse geloof. Het joodse geloof vindt dat de vreemdeling bezwaard mag worden met de last die rente met zich meebrengt maar de geloofsgenoot niet.

Aan het einde van de middeleeuwse periode kwam er concurrentie van christelijke geldwisselaars. De katholieke kerk was op het vlak van rente nog steeds streng maar versoepelde de regelgeving; leningen mochten wel verstrekt gaan worden tegen onderpand. Dit was het zogenaamde *Lombard Bankieren*, naar de streek waar dit ontstond in Italië. Hier komt ook onze uitdrukking “naar de lommerd gaan” vandaan. De Lommerd-bankier, die van stad tot stad trok, kreeg vooral langs handelsroutes vaste grond onder de voet. In de 16^e eeuw zakte de kortetermijnrente drastisch van zo’n 20-30% per jaar naar ongeveer 10% per jaar. Dit kwam onder andere doordat fractioneel bankieren toenam en er minder gezag van de katholieke kerk was door de Reformatie. De aversie van de religieuze macht tegen woekeren werd door de lagere rente minder, hoewel het debat bleef bestaan.

De curieuze Tally Stick

In 1100 volgt koning Henry I koning William II in Engeland op. Hij ontnam de geldwisselaars de macht over het volk door een totaal nieuw betaalmiddel in de vorm van een stok te creëren. De stok heette de Tally Stick. Deze stok is de vorm van geld geweest die het langst aaneensluitend heeft bestaan. In totaal bestond het betaalmiddel 726 jaar, tot 1826. In die periode waren er wel andere valuta’s die parallel liepen naast de Tally Stick maar die bestonden minder lang.

De Tally Stick was een gepolijste houten stok met inkepingen aan een zijde om de waarde van de stok te bepalen, hoe meer inkepingen hoe meer de stok waard was. Daarna werd de stok in de lengte in tweeën gespleten door alle inkepingen heen. Beide delen van de stok hadden dus de inkepingen. De koning had de ene helft om namaak tegen te gaan, de andere helft werd in de economie in circulatie gebracht en werd uitgegeven als geld.

Het was een van de meest succesvolle geldsystemen in de geschiedenis omdat de koning eiste dat alle belastingen in de vorm van Tally Sticks werden betaald. Zo werd hun circulatie en acceptatie vergroot als betaalmiddel. De Tally Stick hield de financiële controle dicht bij het koningshuis.

1.2 NAAR EEN CENTRALE BANK IN ENGELAND

De totale wereldpopulatie bedroeg midden 17^e eeuw zo’n 500 miljoen mensen. De aarde was in kaart gebracht en de verdeling ervan begonnen. Europese landen kwamen door hun superieure vloot, hun superieure vuurkracht en hun ontdekkings- en overheersingsdrang op alle continenten der aarde. Met behulp van de al op een hoger niveau staande techniek waren ze in staat de nieuwe continenten te veroveren en de oorspronkelijke bevolking te domineren. In 1609 werd in Amsterdam de eerste centrale bank opgericht. Deze heette de Amsterdamse Wisselbank. Daarvoor waren de

Tempeliers al actief met papieren beloften voor betaling. Ook in China waren de papieren beloften al langer een geaccepteerd ruilmedium.

Nederland steeg mede door de aanwezigheid van de centrale bank en nieuwe manier van financieren in de 17^e eeuw naar het hoogtepunt van nationale rijkdom en macht. Die periode wordt niet voor niets de *Gouden Eeuw* genoemd. De geldwisselaars hadden in Nederland vaste grond onder de voet gekregen. In Engeland waren de ontwikkelingen op monetair gebied nog niet zo ver gevorderd omdat het joodse volk daar in 1290 was verbannen. Toch werd Engeland voor de geldwisselaars een steeds belangrijker land om naar toe uit te breiden omdat het steeds rijker werd dankzij een groeiend aantal koloniën.

De Magna Carta had de eenzijdige macht van de koning in Engeland in 1215 gebroken op het gebied van heffing van belastingen, wetgeving en rechtspraak. Het parlement bestaande uit graven en hertogen zou de macht gaan delen met de koning. Vanaf dat moment was het parlement een machtsfactor om rekening mee te houden voor Engelse monarchen, ondanks dat de koning het parlement kon ontbinden wanneer hij wilde. Voor de financiering van oorlogen moest worden geleend of er moest extra belasting worden geïnd en voorstellen hiervoor moesten voortaan door het parlement goedgekeurd worden.

Koning Charles I besloot in 1640 tegen de Schotten op te treden. De koning die geld moest lenen voor de aanval, was verplicht het parlement hiervoor samen te roepen. Deze sessie, die de geschiedenis in zou gaan als de *Short Parliament*, duurde amper twintig dagen voordat de koning ze weer ontbond omdat hij geen toestemming kreeg het benodigde geld te lenen. In de maanden daarna nam de onrust in het noorden toe. Het leger van de Engelse koning werd in Newburn verslagen door de Schotse Convenanters, die daarop Newcastle upon Tyne en het noorden van Engeland bezetten. De situatie werd nijpender. Dit verplichtte Charles I het parlement in november opnieuw bijeen te roepen. Dit werd het *Long Parliament*, dat vanaf dat moment tot het einde van de burgeroorlog nagenoeg altijd in zitting zou zijn. In ruil voor het verkrijgen van het benodigde krediet moest de koning instemmen met maatregelen die zijn macht verder inperkten. Charles I moest akkoord gaan maar het zinde hem niet.

Op 4 januari 1642 probeerde Charles I vijf parlementsleden, die hij verantwoordelijk achtte voor het verzet binnen het parlement, voor hoogverraad te arresteren. Dit mislukte en de vijf wisten te ontsnappen. Onderhandelingen tussen de koning en de parlementariërs liepen vast waardoor het conflict zich uitbreidde. Het leger dat trouw was aan de parlementariërs en het leger van de koning raakten in gevecht. In eerste instantie was de monarchie aan de winnende hand maar het tij keerde

en uiteindelijk werd Charles I in 1645 gevangengenomen door de parlementariërs, alhoewel hij tijdens zijn gevangenschap mocht resideren in het luxueuze Holmby House.

Oliver Cromwell werd de leider van het verzet tegen de monarchie. Het verzet werd volgens de Joodse Encyclopedie uit 1906, Volume IV, pagina 366, gefinancierd door joodse geldwisselaars. Joden waren verbannen uit Engeland sinds 1290 en de rijke joodse handelaren wilden naast Amsterdam een nieuw financieel handelscentrum in Londen beginnen. Cromwell zag dat de joden voor hem van nut konden zijn en dacht goed gebruik van hen te kunnen maken. De joden zouden hem financieren terwijl hun internationale handelsnetwerk hem informatie zou verschaffen over het te volgen buitenlandse beleid. In ruil daarvoor mochten joden hun handelspraktijken uitbreiden naar Londen. Cromwell zag ook hier het economische voordeel van in. De Joodse Encyclopedie van 1906 schreef hierover:

Cromwell favored readmission of the Jews into England, partly in the hope of thereby fulfilling the Messianic prophecy, but mainly because they had aided him as "intelligencers," and he foresaw that, with their control of the Portuguese and Spanish trade, and their large commercial interests in the Levant, the Hamburg Bank, and the Dutch East and West Indies, they would be of service to him in his expansionist policy, and would bring wealth into the country.

Enige crypto-joden, in het geheim woonachtig in Engeland, hielpen bij het opzetten van de opstand, waaronder de handelaar Fernandez Carvajal en de Portugese ambassadeur in Engeland Antonio de Sousa. De financiële steun kwam voornamelijk van, en via de contacten van, de joodse Nederlander Menasseh ben Israel en Carvajal. De joden konden niet in Engeland terugkeren zolang de koning nog leefde, omdat deze altijd tegen de terugkeer zou stemmen. Het waren natuurlijk de financiers van zijn vijand. Cromwells financiers wilden daarom van de koning af en er werd een list bedacht.

Isaac Disraeli (1766 –1848), joods historicus en vader van de eerste joodse minister-president van Groot-Brittannië, Benjamin Disraeli, vertelde in zijn boek *Commentaries on the Life and Reign of Charles the First, King of England* over de revolutie:

"It was fated that England should be the first of a series of Revolutions, which is not yet finished."

"Contemporary historians have decided that the King from the day of his deportation from Holmby to his escape to the Isle of Wight was throughout the dupe of Cromwell."

"The plan was arranged on May 30th at a secret meeting held at Cromwell's house, though later Cromwell pretending that it was without his concurrence."

Het plan om van de koning af te komen hield in dat ze hem zouden laten ontsnappen, waarna hij opgepakt kon worden om hem daarna te veroordelen. Door zijn ontsnappingspoging kon die veroordeling mogelijk gemaakt worden. Zo gebeurde het dan ook, de koning ontsnapte maar werd direct opgepakt. Na een lastige rechtsgang waarbij niemand de koning officieel wilde aanklagen, lukte het uiteindelijk met de hulp van Isaac Dorislaus. Dorislaus was een Nederlander die in 1627 naar Engeland verhuisd was. Mede dankzij hem als aanklager slaagde de rechtsgang en werd Charles I veroordeeld voor hoogverraad en onthoofd. Dorislaus werd vier maanden na de executie zelf vermoord door koningsgezinden.

Thomas Barlow, Bishop of Lincoln, werd advies gevraagd om namens de kerk een standpunt in te nemen met betrekking tot het wederkeren van joden in Engeland. Zijn positieve advies kwam volgens de Joodse Encyclopedie van 1906 als volgt tot stand:

“Barlow advocates the readmission, not because of his tolerance, but rather because the current of public opinion, and especially that of Cromwell, was at the time of writing well disposed toward the Jews. “The Trimmer,” as Barlow was called on account of his coquetry with all régimes, displays his usual tendency on this occasion.”

Daarnaast waren de onderhandelingen tussen Cromwell en de joodse bankiers in volle gang. Uiteindelijk kwam er een stil einde aan de verbanning nadat Menasseh ben Israel Cromwell opzocht in Engeland in 1655. Een andere, meer dringende, reden voor het einde van de verbanning was dat er oorlog met Spanje uitbrak en de vele geheime Spaanse joden in Engeland wel kleur moesten bekennen en dus Cromwell ook. Cromwell zelf had de verwachting dat de joden de economie zouden versterken door hun handelsactiviteiten vanuit Amsterdam over te brengen. Dit was ook nodig want de burgeroorlog had een behoorlijk negatief effect op de economie gehad. Veel aanhangers van de vermoorde koning wilden van Cromwell af. Cromwell wilde meer tevredenheid onder de bevolking creëren door de economie een stimulans te geven.

Na de joodse terugkeer zou de *Square Mile of the City of London* ontstaan, als financieel centrum van Groot-Brittannië en later ook de wereld. Het is officieel een soeverein financieel staatje in hartje Londen met een eigen autoriteit, genaamd de *City of London Corporation*. Tegenwoordig bestaat het nog steeds en huizen er meer dan 250 verschillende banken. De controle over het staatje is in private handen. Het staatje heeft zelfs een eigen vlag en constitutie. Het valt officieel dan ook niet onder de wetgeving van Engeland. Dit is erg opvallend aangezien het daarmee op gelijke voet staat met Vaticaanstad, alleen is dit staatje in handen van bankiers en niet van de religieuze top van de katholieke kerk.

Cromwell overleed in 1658. De zoon van koning Charles I kon met behulp van Generaal Monck na Cromwells dood vrij snel terug op de Engelse troon plaatsnemen aangezien er nog veel koningsgezinden in het land waren. De monarchie werd hersteld. Charles II trof echter een ander Engeland aan dan dat zijn vader had geregeerd. De koning had met een nieuwe machtsfactor rekening te houden. Alhoewel Charles II door Engelse handelaren werd gevraagd joden wederom te verbannen werd dit verzoek niet gehonoreerd. James II was de broer van Charles II en zou hem opvolgen na zijn dood in 1685. Saillant detail is dat de koningsgezinden in Engeland Cromwell zo haatten dat ze hem postuum in 1661, drie jaar na zijn dood, uit zijn graf hebben gehaald om hem nogmaals te executeren.

In het midden van de 17^e eeuw hadden de Nederlanders een sterke oorlogsvloot, maar bovenal een gigantische handelsvloot (met meer schepen dan alle andere landen in Europa tezamen) en bezaten een dominante positie in de Europese handel. Ze hadden verder nog het merendeel van de Portugese gebieden in Oost-Indië geannexeerd, inclusief het bijbehorende monopolie op de zeer winstgevende specerijenhandel, en kregen steeds meer invloed over de zeehandel tussen Engeland en haar Noord-Amerikaanse koloniën. Amsterdam was de rijkste stad van Europa geworden. Charles II was afgunstig op het succes van de Nederlandse Republiek en de landen kwamen dan ook meermaals in conflict met elkaar in de tweede helft van de 17^e eeuw.

De werkelijk grote verandering voor het Engelse financiële systeem kwam eind 17^e eeuw. De koningen Charles II en James II werkten ondanks het Hollandse succes, niet mee aan de oprichting van een Engelse centrale bank. In Nederland bestond de centrale bank toen al zo'n 80 jaar. James II, had een dochter Mary die met Willem III van Oranje trouwde. Onze stadhouder Willem III van Oranje werkte samen met de joodse geldwisselaars in Nederland en een aantal vooraanstaande parlementariërs in Engeland. James II was geen populaire koning omdat hij de Fransen en het katholicisme gunstig gezind was. Dit maakte hem kwetsbaar.

Willem III werd geacht beter voor de belangen van de bankiers op te komen en zodoende werd hij gefinancierd om James II van de troon te stoten. Nederland was al gewend aan het systeem van krediet via een centrale bank en Nederland had onder andere door de extra kredietmogelijkheden veel succes in de 17^e eeuw. De invasie van Engeland door Willem III bleek succesvol en hij besteeg daar de troon als King William III in 1689. James II vluchtte naar Frankrijk. Daarnaast bleef Willem III stadhouder van Holland, Zeeland, Utrecht, Gelderland en Overijssel. Opvallend is dat vrijwel alle huidige koningshuizen in Europa verwant zijn met deze Willem III. De monarchie was in die tijd nog altijd de dominante machtsfactor in Europa.

Europa zag er in de 17^e en 18^e eeuw heel anders uit dan nu. Het bestond uit grote en kleine koninkrijken, hertogdommen en staten die continu ruzie met elkaar hadden. Engeland maakte hier ook deel van uit. Bankiers konden die situatie uitbuiten door leningen te verstrekken voor het voeren van de oorlogen. Willem III was als Engelse koning verwickeld in een aantal kostbare conflicten, waarbij de oorlog tegen Frankrijk de kroon spande. Om meer kredietmogelijkheden voor de overheid te realiseren werd besloten dat een centrale bank nodig was. De rijke bankier William Paterson mocht, na een aantal mislukte pogingen, in 1694 de Bank of England (BoE) oprichten en in ruil hielp hij Willem III aan het benodigde geld voor zijn continue oorlogen tegen Frankrijk. De regulering van overheidsfinanciën zou de belangrijkste taak van de centrale bank worden. De bank kreeg de misleidende naam Bank of England (BoE). De centrale bank leek door de naam bij de overheid te horen. Dit was echter niet zo. De BoE was 100% een private onderneming en heeft sinds de oprichting altijd de staatsschuld van het Britse Rijk beheerd. De aandeelhouders van de BoE zouden vooral uit de Engelse en joodse aristocratie komen.

Hundreds of years ago, bankers began to specialize, with richer and more influential ones associated increasingly with foreign trade and foreign-exchange transactions. Since these were richer and more cosmopolitan and increasingly concerned with questions of political significance, such as stability and debasement of currencies, war and peace, dynastic marriages, and worldwide trading monopolies, they became financiers and financial advisers of governments. Moreover, they were always obsessed with the stability of monetary exchanges and used their power and influence to do two things:

- 1) to get all money and debts expressed in terms of strictly limited commodity - ultimately gold; and*
- 2) to get all monetary matters out of the control of governments and political authority, on the ground that they would be handled better by private banking interests in terms of such a stable value of gold.*

Professor Dr. Carroll Quigley (1910-1977), mentor van Bill Clinton en professor aan o.a. Georgetown University, in zijn boek *Tragedy and Hope* uit 1966, pag. 47

Professor Carroll Quigley schreef het boek *Tragedy and Hope*. Dit is een revisionistisch geschiedenisboek van meer dan 1300 pagina's dat uiteindelijk vorm kreeg door zijn meerjarige studie van staatsarchieven en documenten van de internationale bankiers en aanverwante elite zelf. Hij had toegang tot de archieven door zijn verstrekkende contacten binnen die elite en was ook lid van de Amerikaanse elitaire ideologische denktank *Council on Foreign Relations (CFR)*. Zijn elitaire kennissenkring was echter minder blij met het boek dat hij uiteindelijk geschreven had. Quigley werd na publicatie van het boek dan ook gemarginaliseerd terwijl zijn boek vrijwel onverkrijgbaar was omdat de uitgever de printplaten had vernietigd nadat er 8.800 boeken verkocht waren.

De BoE zou aandelen verkopen om aan kapitaal te komen. De investeerders moesten 1.250.000 pond in goud betalen om hun aandeel zeker te stellen. Elke pond kon tien keer uitgeleend worden. De overheid mocht daarvan zoveel lenen als ze wilde, mits dit geleende geld (de staatsschuld) maar

werd gegarandeerd door de Engelse belastingbetaler. Honderd jaar na oprichting van de BoE had Engeland in 1795 een staatsschuld van 400 miljoen pond. Na de oorlog met Napoleon was dat opgelopen tot zelfs 850 miljoen pond. Tegenwoordig is het meer dan 1.000 miljard pond. De regering kon na oprichting haar activiteiten financieren door van de centrale bank geld te lenen, in plaats van het uitoefenen van haar recht om het geld zelf uit te geven. Zo werd het fenomeen staatsschuld geïnstitutionaliseerd.

"The bank has benefit on all moneys it creates out of nothing"

William Paterson, bankier en oprichter van de BoE in 1694, in het oprichtingsstatuut van de BoE

Snel na de formatie van de BoE werd het Tally Stick systeem aangevallen. Het was geld dat buiten bereik van de bankiers stond, precies zoals Koning Henry I het zich voorgesteld had in de twaalfde eeuw. Het systeem van krediet zorgde er voor dat Engeland meer macht naar zich toe kon trekken doordat de overheid meer kon financieren. Naast de nieuwe mogelijkheden van krediet hielpen de verworven koloniën en de industriële revolutie Engeland economisch vooruit tot een dominante positie in Europa. Europese landen hadden de mogelijkheid kolonies te bezitten doordat hun wapens vele malen effectiever waren dan die van de oorspronkelijke bewoners in de onderworpen gebieden. Door de modernere wapentechniek werd onderdrukking en uitbuiting mogelijk. Dit is nog altijd het geval.

De BoE zou ook een prominente rol in de geschiedenis van Amerika spelen. Zonder de BoE zou Amerika wellicht niet eens in de huidige vorm bestaan. De Amerikaanse kolonisten waren tot op zekere hoogte trouw aan hun voornamelijk Engelse achtergrond, maar dit veranderde door de Engelse protesten over de uitgifte van hun eigen geld *Colonial Scrip*. De BoE overtuigde koning George III er van dat zijn positie aangetast zou worden wanneer hij niet zijn monopolie op geld in Amerika behield. George III verbood daarom *Colonial Scrip* en verhoogde ook nog eens de belastingen waardoor er een depressie in Amerika ontstond en de Amerikaanse bevolking in opstand kwam tegen de Engelsen. De oorzaak van de revolutie had daarmee direct een economisch monetaire achtergrond.

1.3 OPKOMST BANK OF ENGLAND, ROTHSCHILDS EN HET BRITSE RIJK

Door de machinale techniek en de uitvinding van kunstmatige voeding voor planten werd de productie van boeren steeds hoger en waren er steeds minder arbeiders nodig in de landbouwsector. In de 18^e eeuw had Groot-Brittannië op dit vlak een voorsprong op andere Europese landen. Er werd

meer voedsel geproduceerd dat ook nog eens van hogere kwaliteit was waardoor het volk een belangrijke stap voorwaarts kon maken. Door de opkomst van landbouwwerktuigen daalde de benodigde mankracht om voedsel te produceren drastisch. Groot-Brittannië liep ook hierin voorop. Rond 1700 waren er 19 personen nodig om 20 personen te voeden terwijl er in 1900 nog maar 3 personen nodig waren om 20 personen te voeden. Door deze vooruitgang konden andere industrieën zich ontwikkelen en was er meer tijd voor onderwijs, politiek, wetenschap en zeevaart. Dit leverde een verdere vooruitgang op alhoewel veel mensen nog altijd in armoedige omstandigheden leefden. Niet iedereen profiteerde gelijkmatig van de vooruitgang.

Transportnetwerken werden aangelegd zodat het leven comfortabeler werd in Europa en Amerika. De gevolgen van het nieuw aangelegde spoornetwerk waren economisch, politiek en sociaal waarneembaar. Markten werden voor bedrijven vergroot en landen werden meer een eenheid. Ze bestonden steeds minder uit autonome regio's met een eigen cultuur. De medische en sanitaire voorzieningen verbeterden door de ontwikkeling en de bevolking nam door de vooruitgang sterk in aantal toe. Groot-Brittannië had een populatie van ongeveer 10 miljoen mensen in 1800, in 1900 was dit aantal al gegroeid naar 40 miljoen. Met de toename van de bevolking kon de hoeveelheid krediet ook verder groeien. Door bovenstaande ontwikkelingen was Europa dominant in de wereld, terwijl Groot-Brittannië dominant was in Europa in de 19^e eeuw.

De beginperiode van expanderend krediet is altijd positief voor een economie. De schuld is dan nog relatief laag waardoor rentebetalingen meevallen en het extra gecreëerde geld zorgt voor een sterke economische stimulans. Maar wanneer de nationale schuld verder toeneemt, zal er een punt komen dat er meer rente betaald wordt over de schuld, dan er extra geld in de economie stroomt via de nieuwe leningen. De verdeling van arm en rijk neemt door het rentesysteem steeds extremere vormen aan. Schuld keert zich dan tegen de economische groei. Er moet steeds meer van gecreëerd worden om hetzelfde effect te hebben als in het begin. De bankiers zorgden er in Groot-Brittannië voor dat het nieuwe centrale banksysteem eventuele oppositie kon overwinnen door verdeeldheid onder de bevolking te creëren waarbij het nieuwe politieke meerpartijensysteem goed van pas kwam. Dit voorkwam dat er zich een eenheid van macht kon vormen die het financiële systeem zou kunnen aanvallen. Verdeeldheid onder de bevolking en politiek is daarom ook essentieel voor internationale bankiers om hun bevoorrechte positie te kunnen handhaven. De democratie bloeide in de 19^e eeuw in de westerse landen op, terwijl er op datzelfde moment meer diepte, structuur en organisatie kwam in de financiële wereld.

Ideologieën als het liberalisme streefden ernaar dat individuen vrij waren van enige bemoeienis van buitenaf. Of dat nou de monarchie, overheid, kerk of een ander instituut was, dat maakte niet uit.

Het emanciperen van de burger was het doel van de ideologie. Het liberalistische *laissez-faire* hield in dat de overheid zich niet behoorde te bemoeien met het bedrijfsleven.

De opkomende ideologie van het liberalisme in de 19^e eeuw liet een machtsvacuüm open waarbij bankiers en industriëlen de mogelijkheid kregen om dit op te vullen. Het ongelimiteerde kapitalisme, dat uit het liberalisme voortkwam, dreef individuen tot het willen maximaliseren van winst. Dit leidde tot monopolies die de vrije markt gingen domineren. Een bepaalde verworven positie in de markt kan ertoe leiden dat de hier uiteindelijk uit voortvloeiende concentratie van geld en macht de democratie gaat overheersen. Het liberalisme had grote invloed en leidde tot een herschikking van de hiërarchische machtspiramide in West-Europa.

Om het ontstane machtsvacuüm op te vullen is verdeeldheid onder de bevolking een vereiste. Een georganiseerd en saamhorig volk is niet in het belang van machthebbers die boven een volk willen staan. Een saamhorige massa kan zich tegen hen keren wanneer zij het idee hebben dat de machthebbers en aanverwante elite niet voor hen opkomen. Een verdeelde bevolking kan nooit gezamenlijk tegen de machthebbers strijden maar strijden tegen elkaar, terwijl de machthebbers buiten schot kunnen blijven. De verdeeldheid van het volk nam met de oprichting van verschillende politieke partijen toe.

Dat de, door Karl Marx voorspelde, machtsstrijd tussen elite en arbeider niet direct uitkwam was het resultaat van een groeiende middenklasse. Die middenklasse ontstond doordat de technologische vooruitgang er voor zorgde dat zware arbeid grotendeels door machines zou worden gedaan. Nieuwe energiebronnen als olie en gas waren goedkoop en de uitgevonden machines vervingen menselijke arbeid. De westerse bevolking kreeg door het gebruik van machines daarom steeds meer mogelijkheden. Arbeiders konden geschoolde managers worden die genoeg verdienden om comfortabel te leven. De afzetmarkt voor massaproductie groeide en de demografische veranderingen in de populatie droegen daar ook aan bij. De middenklasse is de balansfactor die zeer belangrijk is als brug tussen arbeiders en welgestelden. Vlak na 1900 was die groep zo groot geworden dat de door Marx voorspelde polarisatie van de maatschappij verder weg leek dan ooit tevoren. Toch bleef de aristocratische elite de zaken beheersen door hun controle over de private en centrale banken.

De Bank of England (BoE) werd net als elders gedomineerd door private bankiers. Het bestuur had rechtstreekse connecties met de commerciële banken. Het bestuur van de centrale bank kon op haar beurt het beleid van de overheid sturen door de financiering daarvan te reguleren. De BoE bepaalt namelijk tegen welke voorwaarden de Britse overheid leningen aan kan gaan. De Rothschild-familie was van oudsher de grootste verschafter van leningen aan Europese overheden. Zij beheerden in de

eerste helft van de 19^e eeuw ongeveer de helft van alle leningen aan Europese overheden. De Britse overheid kreeg ook grote leningen toegewezen tijdens de oorlog met Napoleon.

De bankier Nathan Mayer Rothschild verkreeg na de *Slag bij Waterloo* in 1815 grote controle op het Engelse bankwezen, inclusief de BoE. Door zijn voorkennis over het verloop van de Slag bij Waterloo kon hij een strategie ontwikkelen waarbij hij binnen een dag veel tegenstand overwon. Met zijn postduivensysteem wist hij als eerste op de beurs zeker dat Napoleon verloren had van de *Duke of Wellington*. Met deze kennis zou hij iedereen op het verkeerde been zetten door aandelen en obligaties op de Engelse beurs te gaan verkopen en geruchten te verspreiden dat Napoleon gewonnen had. Omdat Rothschild als zeer goed geïnformeerd bekend stond volgde die dag een ware beurscrach waarbij koersen op het dieptepunt met tussen de 80 en 90 procent waren gedaald. Gedurende de dag zou Rothschild een veelvoud terugkopen van wat hij eerder verkocht had en toen bekend werd dat de Duke of Wellington juist gewonnen had, maakten de koersen een plotse draai naar nieuwe hoogtes. Het was Nathan Rothschild die er zo voor zorgde dat de familie een nog grotere invloed kreeg binnen de BoE en de economie van Groot-Brittannië.

Saillant detail is dat deze legende ooit door de Rothschilds is aangevochten als zijnde onjuist. In Groot-Brittannië heeft dit tot een rechtszaak geleid toen de schrijver Everleigh Nash de legende in zijn boek *Romance of the Rothschilds* had opgenomen. Hier is door de New York Times over bericht op 28 november 1912. De Rothschilds wilden dat het boek uit de handel genomen werd omdat zij stelden dat de informatie in het boek onjuist was. De rechter Clement Bailhache zou echter anders oordelen en het boek mocht dan ook zonder rectificatie uitgegeven worden.

De Britse aristocratie en christelijke bankiers als de Baring Brothers moesten toegeven dat Nathan Rothschild meer in zijn mars had dan aanvankelijk door hen aangenomen werd. Rothschild was door de Slag bij Waterloo veruit de dominante partij in Groot-Brittannië geworden en zijn invloed oversteeg daarna die van de Baring Brothers. In 1825 werd dit nogmaals duidelijk toen bankiershuis N.M. Rothschild een lening aan de Britse overheid verstrekke ter voorkoming van de ineenstorting van het Britse banksysteem. Hun kapitaal bleek hiervoor toereikend. Met het verstrekken van de lening zou Rothschild wederom meer controle krijgen over de regering.

Het bankieren stond in die tijd vooral in het teken van het verschaffen van leningen aan overheden. Industriële leningen werden als minder interessant gezien omdat de leningen klein waren en de industrie zich in die tijd vaak zelf kon financieren door het opgebouwde eigen vermogen van de onderneming. Alleen de nieuwe spoorwegmaatschappijen hadden grote sommen geld nodig die de handelsbankiers interessant genoeg vonden om te financieren. Uit de archieven van de Rothschilds

blijkt dat naast leningen aan vrijwel alle Europese landen in de 19^e eeuw, ook leningen werden verstrekt aan onder andere Brazilië, Amerika, Rusland, Egypte, Chili en Japan.

De BoE zou na de Amerikaanse revolutie een dominante rol blijven spelen in de Verenigde Staten (VS) door op bepaalde momenten paniek en depressies te veroorzaken in het land. Toen de tweede centrale bank van Amerika na 20 jaar in 1836 geen vervolgperiode kreeg van president Andrew Jackson zou de BoE al haar Amerikaanse obligaties en ander Amerikaans effectenpapier op de markt dumpen. Daarna weigerde de BoE krediet te verlenen aan de VS waardoor de rente in de VS snel steeg. Er werd bewust paniek gecreëerd en de aandelenkoersen zouden instorten. De koersen waren in de periode daarvoor door inflatoir monetair beleid van de leidende centrale bank in de wereld, de BoE, naar recordhoogtes gestegen.

Na een periode van kredietexpansie konden banken de gouddekking niet meer garanderen. In die periode moest er een percentage goud achter het papiergeld staan en konden papieren ponden en dollars ingewisseld worden voor een vaste hoeveelheid goud. Het resultaat was dat er door banken minder leningen verstrekt zouden worden en dat oude leningen aan hen moesten worden afgelost om het percentage goud weer kloppend te maken. Zo kwam na de periode van expansie en inflatie een periode van krimp en deflatie tot stand. Insiders konden door de gemanipuleerde conjunctuur op een hoog punt aandelen en obligaties verkopen en op een laag punt weer terugkopen.

De Britse overheid is, net als andere overheden, voor de financiering van haar activiteiten afhankelijk van belastinginkomsten en leningen. Dit vereist een relatie met het volk en met bankiers. De ene bron van inkomsten wordt door de wet afgedwongen met belastingen en de andere door voorwaarden die een bank aan de overheid stelt. In 1844, 150 jaar na oprichting van de BoE, werd het monopolie op de uitgifte van geld aan de BoE overgedragen door Engeland en Wales. Daarvoor waren er meerdere banken die de uitgifte regelden. Schotse banken konden hun eigen geldcreatie handhaven maar als onderpand diende wel het geld van de BoE. Zo werd de BoE de enige autoriteit op het gebied van uitgifte van geld in Groot-Brittannië. Als anker diende een 100% gouddekking voor het nieuwe papiergeld. Toch leenden banken in Engeland, net als elders, vaak teveel uit. Bankieren verdienen aan leningen wat het voor hen interessant maakt om meer uit te lenen dan toegestaan was.

"The hinge of the whole situation was this: the government itself was not to be a substantive power in matters of finance, but was to leave the Money Power supreme and unquestioned."

Dr. Carroll Quigley, Tragedy and Hope, citeert William Ewart Gladstone, de Britse minister van Financiën en de latere viermalig minister president (1868–1874, 1880–1885, februari–juli 1886 and 1892–1894). Gladstone deed zijn onthulling in 1852, pag. 76

Alfred de Rothschild werd in 1869 bestuurder van de Bank of England en zou twintig jaar op die post blijven zitten. De Rothschild familie drukte in de 19^e en 20^e eeuw een groot stempel op de geschiedenis van Europa door de financiële huishouding van veel overheden te monopoliseren. Alfred Rothschild vertegenwoordigde ook de Britse overheid op de Internationale Monetaire Conferentie te Brussel van 1892.

De Britse staatsschuld, als percentage van het BNP, nam in de 19^e eeuw drastisch af na de oorlog met Napoleon. Tot de Slag bij Waterloo was de Engelse overheid steeds dieper in de schulden komen te zitten. In 1815 was de schuld opgelopen tot 850 miljoen pond en dat was destijds 250% van het bruto nationaal product (BNP). De Britse bevolking moest met die verhouding 2,5 jaar werken en al hun vergaarde inkomen opgeven om de nationale schuld af te lossen. De industriële revolutie, bevolkingsgroei en de exploitatie van koloniën hadden na de oorlog echter een sterk positief effect op de economie en de staatsfinanciën. Het BNP steeg sterk waardoor de schuldverhouding afnam. Er werden in die periode ook geen grote kostbare oorlogen gevoerd. Er was ruimte om de inkomstenbelasting te verhogen naar 10,5% in 1854. Inkomstenbelasting werd voor het eerst geheven in 1799 toen Napoleon bestreden moest worden. Nadat Napoleon verslagen was in 1815 werd de belasting direct afgeschaft om in 1842 geïntroduceerd te worden als de *Income Tax Act of 1842*. Zodoende zou de staatsschuld kunnen worden gefinancierd door middel van inkomstenbelasting.

Ondanks de Krimoorlog tegen de Russen van 1853-1856 en geregelde begrotingstekorten daalde de schuld ten opzichte van het BNP naar 30% in 1914 toen de Eerste Wereldoorlog (WOI) uitbrak. Daarna steeg de verhouding weer scherp met de top aan het einde van de Tweede Wereldoorlog; de schuld was wederom naar 250% van het BNP geklommen. Een historisch gezien hoge verhouding die uiteindelijk weer teruggebracht kon worden naar een acceptabeler niveau maar niet voordat er veel rente over betaald was aan de bankiers. De rente werd door middel van de belastingen op het volk betaald.

1.4 SUEZKANAAL

In de 19^e eeuw was Groot-Brittannië er veel aan gelegen India te beschermen als zijnde haar kolonie. De mogelijkheid dat Rusland haar territorium verder uit zou breiden en via Afghanistan India zou binnenvallen, was een scenario dat voorkomen moest worden. Rusland had in de 19^e eeuw het Turks/Ottomaanse Rijk vijf keer aangevallen. De Britten moesten ingrijpen om hun invloed in de regio te behouden. Het Ottomaanse Rijk was al lange tijd over haar hoogtepunt heen en daarom kwetsbaar.

"The world is governed by very different personages from what is imagined by those who are not behind the scenes."

Eerste joodse minister-president van Groot-Brittannië, Benjamin Disraeli, in zijn boek "Coningsby, or the New Generation" (1844), Hoofdstuk XV

Het Suezkanaal, dat in 1869 na 10 jaar bouwen geopend werd, verkorte de route naar India en het Midden-Oosten aanzienlijk en daarmee kon het verdedigen van de oostelijke belangen een stuk gemakkelijker worden. De verkorte handelsroute naar het Verre Oosten was natuurlijk ook economisch van groot belang.

Het was Napoleon die in 1799 als eerste de mogelijkheid verkende om een kanaal te graven tussen de Middellandse Zee en de Rode Zee. Er werd geconcludeerd dat het hoogteverschil tussen de zeeën 10 meter was waardoor de constructie te duur zou uitvallen. De Fransen deden zo'n 50 jaar later een nieuw onderzoek naar de mogelijkheid van een kanaal en kwamen toen tot een andere conclusie. Het was minder ingewikkeld het kanaal aan te leggen dan in eerste instantie gedacht werd zodat de Kedive van Egypte, Said Pasha, een concessie met de Fransen zou afsluiten voor de constructie ervan. De aandelen van het kanaal verkochten snel in Frankrijk terwijl de Kedive een substantiële hoeveelheid voor zichzelf had bedongen. Groot-Brittannië leek zich als maritieme grootmacht achtergesteld te voelen en zei dat ze het project niet konden waarderen omdat de Fransen gebruik maakten van slavenarbeid. Dit ondanks het feit dat de Britten daar zelf een aantal jaren eerder ook gebruik van hadden gemaakt bij de aanleg van een spoorlijn in Egypte. De rivaliteit tussen beide landen was nog altijd groot.

De Britten moesten vanaf de zijlijn toekijken hoe het Suezkanaal door Fransen geëxploiteerd werd, totdat Benjamin Disraeli, zoon van Isaac Disraeli en de eerste joodse minister-president van Groot-Brittannië, de hand wist te leggen op de Egyptische aandelen van het Suezkanaal in 1875. De zoon van Said Pasha, Ismail Pasha, had een veel te hoog uitgavenpatroon en werkte de staatsschuld van zijn land binnen 13 jaar op van 7 miljoen pond naar 100 miljoen pond. Hierdoor was de geldnood zo hoog dat hij zijn aandelen in het kanaal moest verkopen. Hij had een belang van 44% in het kanaal en de Britten wisten op die manier belangrijke invloed te verkrijgen op het strategische gebied. De financiering van de Britse aankoop werd snel geregeld door een lening aan te gaan bij de Rothschilds van slechts 4 miljoen pond, zodat ze mogelijke concurrerende kopers voor konden zijn. De Rothschilds waren al langer geïnteresseerd in het Suezkanaal omdat vrijwel al hun handel uit het oosten over zee naar Europa werd getransporteerd. Het belang van het kanaal heeft ertoe bijgedragen dat de Rothschilds later alleen Palestina als hun joodse thuisland wilden accepteren. Met Palestina als thuisland hadden ze grotere controle op de voor hen belangrijke regio.

Disraeli werd door de aankoop beschuldigd van het voorbijgaan aan de constitutie door het parlement niet te betrekken bij de aankoop van de aandelen. Hij kwam er echter zonder politieke kleerscheuren vanaf. Door de aankoop had Frankrijk met een nieuwe aandeelhouder te maken die ongeveer evenveel inspraak had. De samenwerking leidde ertoe dat beide landen de staatsschuld van Egypte gingen beheren, voornamelijk via de Rothschild banken. De Kedive werd afgezet waardoor er onrust ontstond in het land. Egyptische nationalisten zouden de Engelsen en Fransen aanvallen. De samenwerking tussen de Fransen en Britten viel uiteen toen de Britten Alexandrië wilden bombarderen terwijl de Fransen hier tegen waren. Sindsdien waren de Engelsen de feitelijke heersers van Egypte door er de belangrijkste overheidsposities te gaan bezetten.

Disraeli beschreef volgens de Joodse Encyclopedie (Volume 10, pag. 501-502) in zijn boek *Coningsby* een ideaalportret van het Rothschild-imperium. Disraeli kenmerkte Nathan Mayer Rothschild, in samenwerking met zijn vier broers die elders in Europa de Rothschildbelangen behartigden, tot:

“Lord and Master of the money markets of the world, and of course virtually lord and master of everything else. He literally held the revenues of southern Italy in pawn, and monarchs and ministers of all countries courted his advice and were guided by his suggestions.”

Lionel Nathan Rothschild (getrouwd met zijn nicht Charlotte von Rothschild) regelde de financiering van het Suezkanaal via zijn Londense bankiershuis N.M. Rothschild, opgezet door zijn vader Nathan Mayer. De Joodse Encyclopedie van 1906 schreef over zijn activiteiten:

“In 1854 he raised £16,000,000 for the English government to meet the expenses of the Crimean war; and for twenty years he acted as the agent of the Russian government. He had a large share in the successful funding of the United States national debt; provided the funds for the immediate purchase of the Suez Canal shares; and managed the business of the group of bankers who guaranteed to the German empire the permanence of the exchanges, thus facilitating the payment of the French indemnity at the close of the Franco-Prussian war. He was a director of the Alliance Insurance Company, and of the Lombardo Venetian Railway, in which he held a large interest; and the Chemin de Fer du Nord of France owed its construction chiefly to his foresight and activity. He actively cooperated with the Vienna branch of his firm in directing the finances of the Austrian empire; and the Egyptian loan of £8,500,000 was contracted by his house.”

Hieruit bleek wederom het internationale karakter van de Rothschilds. Terwijl ze de Engelse overheid financierden ten tijde van de oorlog op de Krim tegen de Russen, waren ze tegelijkertijd ook de agent van de Russische overheid en financierde het Parijse Rothschildhuis de Russische overheid. Zelfs het Vaticaan werd sinds de 19^e eeuw door de Rothschilds gefinancierd, zij verstrekten de paus leningen

en beheerden daarnaast het rooms katholieke vermogen. Geen enkele andere bank was zo actief op dit uiterst lucratieve gebied en de gegeven voorbeelden zijn slechts enkele financiële overeenkomsten van de Engelse tak van de Rothschilds. Met recht mogen de Rothschilds zich daarom de grootste van alle internationale bankiers noemen.

Lionel Nathans zoon, Nathan Mayer, ging samen met zijn broer Alfred Charles, naar dezelfde school als de toekomstige Engelse koning Edward VII, met wie zij naderhand intieme banden zouden blijven onderhouden. Lionel Nathan werd parlamentslid van het *House of Commons* (het Lagerhuis, vergelijkbaar met de Nederlandse Tweede Kamer). Alfred Charles trad in 1869 toe tot het bestuur van de Bank of England. Nathan Mayer nam als eerste jood zitting in het *House of Lords* (het Hogerhuis, vergelijkbaar met de Nederlandse Eerste Kamer). De Rothschilds konden hun macht in de 19^e eeuw verder uitbreiden door alles te financieren dat in hun belang was.

"Rothschilds... are the guardians of the papal treasure."

Joodse Encyclopedie, 1901–1906, Vol. 2, pag.497

Landen werden ten tijde van oorlog aan beide kanten gefinancierd door de Rothschilds zodat zij een groot aandeel hadden in wie er zou gaan winnen. Niemand beschikte over een vermogen dat groot genoeg was om internationaal te opereren als de Rothschilds. Door hun vermogen lukte het hen de politiek naar hun hand te zetten. Napoleon had daarom ook weinig kans bij Waterloo. De Franse centrale bank, die Napoleon oprichtte, zou later worden gedomineerd door onder andere de Franse Rothschilds via hun private banken en permanente bestuurszetel. De opkomst van de Rothschilddynastie zal uitgebreider beschreven worden in het hoofdstuk over Duitsland.

1.5 CECIL RHODES

Ondanks dat het onderhoud van koloniën erg duur was voor overheden, waren ze bijzonder profijtelijk voor individuen en bedrijven omdat de meeste lasten van de kolonie door de belastingbetaler gedragen werden. Doordat de pers een steeds belangrijkere rol in de samenleving kreeg, werd controle over de media voor de bankiers cruciaal omdat daar de overheid, maar vooral ook het volk, mee gestuurd kon worden. Wie controle over de media heeft kan positief of negatief over een politicus schrijven en zo de gedachten van het volk sturen. Vandaar dat de internationale bankiers zich steeds meer op controle van de media zouden gaan richten. Het leveren van campagnebijdragen aan bepaalde politici die de potentie hadden om macht aan zich te binden, was natuurlijk al langere tijd een beproefde methode om mogelijke weerstand van de overheid in de kiem te smoren.

Afrika werd in de 19^e eeuw verdeeld waarbij vooral de Fransen en Engelsen uitgestrekte nieuwe gebieden aan hun territorium zouden toevoegen. De ontdekking van diamanten en goud versterkte deze imperialistische drang.

"The world is nearly all parcelled out, and what there is left of it is being divided up, conquered and colonised. To think of these stars that you see overhead at night, these vast worlds which we can never reach. I would annex the planets if I could; I often think of that. It makes me sad to see them so clear and yet so far."

Cecil Rhodes (1853-1902) gaf in zijn testament blijk van zijn imperialistische geest (1902)

Cecil Rhodes was sinds 1870 bezig om de rijkdommen van zuidelijk Afrika onder controle te krijgen en te exploiteren. Hij werd door Lord Rothschild (Nathan Mayer) en Alfred Beit (een puissant rijke joodse goud- en diamantenmagnaat) gefinancierd. Rhodes had door de financiering de middelen om zijn veroveringen uit te buiten, waarvan de Kimberley Mijn een goed voorbeeld was. Rhodes werd minister-president van het huidige Zuid-Afrika en Rhodesië (tegenwoordig Zimbabwe) werd zelfs naar hem vernoemd. Hij doneerde veel geld aan politici die hem gunstig gezind waren en in het Engelse en Zuid-Afrikaanse parlement controleerde hij zo meerdere zetels. Naast het financieren van Rhodes kregen de Rothschilds ook controle over het mijnbouwbedrijf Rio Tinto in de jaren tachtig van de 19^e eeuw. Rio Tinto zou gigantische hoeveelheden grondstoffen gaan delven voor de Rothschilds.

De Britten vochten eind 19^e, begin 20^e eeuw, twee oorlogen uit tegen de streng christelijke Boeren (ook wel *Afrikaners* genoemd) in de Transvaal en Oranje Vrijstaat, ten noorden van het tegenwoordige Zuid-Afrika. Deze van oorsprong vaak Nederlandse boeren hadden onder leiding van onder andere Paul Kruger onafhankelijke landen gesticht in het gebied waar zij woonden, terwijl het nieuwkomers zeer moeilijk gemaakt werd enige invloed in het gebied te verkrijgen. Dit ondanks dat de nieuwkomers tweederde van het land bezaten en negentiende van de welvaart. Het land was rijk aan grondstoffen en Rhodes wilde met hulp van de Britten alles beheersen, inclusief de politieke besluitvorming. De Afrikaners vormden daarom een obstakel aangezien zij de politieke besluitvorming controleerden.

Er werd in 1880 een oorlog gestart, de Eerste Boerenoorlog, waarvan verwacht werd dat deze gemakkelijk gewonnen zou worden door de Britten. Dit was echter niet het geval en de Boeren versloegen de Britten. Dit zinde de Britten niet en in 1899 begonnen ze opnieuw de aanval tegen beide Boerenrepublieken. Dit wordt de Tweede Boerenoorlog genoemd. Ondanks de financiële steun die de Britse overheid kreeg in de vorm van leningen van vooral Nathan Mayer Rothschild (zoon van Lionel Nathan), lukte het opnieuw niet om met een paar honderdduizend Britse soldaten snel het

verzet van ongeveer 40.000 boeren te breken. De boeren boekten zelfs meermaals overwinningen tegen het onverslaanbare geachte Britse leger. Uiteindelijk moesten de Boeren het in 1902 toch afleggen tegen de overmacht en werden hun gebieden geannexeerd. De Britten introduceerden concentratiekampen waar de vrouwen en kinderen van de Boeren onder slechte omstandigheden gevangen werden gezet. Dit brak de wil van de Boeren om door te vechten.

Ondanks de overwinning was het vertrouwen in de Britse hegemonie verloren. Geopolitiek werd er om die reden door de Britten een bondgenootschap met de Japanners gesloten dat twintig jaar stand zou houden. Door de morele steun van Duitsland aan de Boeren kwamen de verhoudingen tussen Groot-Brittannië en Duitsland ook op scherp te staan. Dit was een van de redenen voor het bondgenootschap van Groot-Brittannië en Frankrijk in de 20^e eeuw. De Britten waren bevreesd voor de opbouw van de marine van Duitsland waardoor de argwaan tussen beide landen groeide.

Cecil Rhodes maakte zijn fortuin doordat hij de diamantmijnen van Zuid-Afrika kon monopoliseren onder het door hem opgerichte *De Beers Consolidated Mines*. Nathan Mayer Rothschild was echter een grotere aandeelhouder van het bedrijf dan Rhodes zelf. Tegen het eind van de 19^e eeuw had hij een tweemaal zo groot aandeel in De Beers dan Rhodes. Rhodes was daarnaast actief met goudmijnen in het gebied. Later zou Ernest Oppenheimer, een joods Duitse immigrant in 1927 het conglomeraat De Beers overnemen en uitbreiden. Hij had daar voor de mijnbouwgi-gant Anglo American PLC opgericht, met onder andere de bankier J.P. Morgan als financier.

Rhodes wilde de hele wereld onder Engels aristocratisch gezag brengen en om dit te bereiken richtte hij de Rhodes Scholarship op in Oxford. De beste en meest veelbelovende studenten uit binnen- en buitenland mochten via zijn studiebeurs studeren om daarna de aristocratische tradities over te brengen op de Engelssprekende wereld die ontstaan was. Hij startte voor hetzelfde doel een semi geheim genootschap dat in het begin *Society of the Elect* zou heten. Dit was de voorloper van later opgerichte genootschappen, die ook over internationale relaties en ontwikkelingen gaan, als de Council on Foreign Relations (CFR), Trilateral Commission (TC) en Bilderberg Groep (BB). De Society of the Elect ging na Rhodes dood in 1902 onderdeel uitmaken van de *Round Table Group* en streefde net als haar voorganger naar algehele hegemonie in de wereld. Vrijmetselaar Rhodes wilde de Britse hegemonie in de wereld verstevigen zo bleek uit zijn eerste testament (*Confessions of Faith*) van 2 juni 1877:

“In the present day I became a member of the Masonic order I see the wealth and power they possess the influence they hold and I think over their ceremonies and I wonder that a large body of men can devote themselves to what at times appear the most ridiculous and absurd rites without an object and without an end.

The extension of British rule throughout the world, the perfecting of a system of emigration from the United Kingdom and of colonization by British subjects of all lands wherein the means of livelihood are attainable by energy, labour, and enterprise, . . . the ultimate recovery of the United States of America as an integral part of a British Empire, the consolidation of the whole Empire, the inauguration of a system of Colonial Representation in the Imperial Parliament which may tend to weld together the disjointed members of the Empire, and finally the foundation of so great a power as to hereafter render wars impossible and promote the best interests of humanity.

The Society should inspire and even own portions of the press for the press rules the mind of the people. The Society should always be searching for members who might by their position in the world by their energies or character forward the object but the ballot and test for admittance should be severe.”

De organisatie van het geheime genootschap was gebaseerd op de hiërarchische structuur van de jezuiten, een invloedrijk genootschap van de katholieke kerk. De tekst was toegevoegd bij zijn testament, dat hij in 1902 samen met al zijn vermogen naliet om de gestelde doelen te bereiken. Het genootschap moest een kern van ingewijden (Society of the Elect) hebben binnen een grotere schare van leden. De kern was geheim, de organisatie niet. De kern werd in 1891 opgezet en bestond uit de invloedrijke imperialistische journalist William T. Stead, Reginald Baliol Brett (Lord Esher) die de adviseur en vertrouweling van Koningin Victoria zou zijn en later ook Koning Edward VII en George V zou adviseren, en tot slot Lord Alfred Milner, een invloedrijk Brits staatsman en imperialist in Zuid-Afrika. Cecil Rhodes werd de leider van de groep. Lord Arthur Balfour, Sir Harry Johnston, Lord Nathan Rothschild, Lord Albert Grey behoorden daarnaast ook tot de cirkel van ingewijden. Daarbuiten kwam een ruimere schare leden, die niet zoveel wisten als de kern, maar wel de ambitie hadden om de ideologie van de groep te verwezenlijken. De leden buiten de kern wisten niet dat de kern bestond. Deze leden zouden op belangrijke posities in de maatschappij trouw zijn aan de groep en de aan hen opgedragen taken uitvoeren. Deze laatste groep werd pas toegevoegd begin 20^e eeuw en tezamen met de kern vormden ze de Round Table Group.

De invloed van de groep op het Britse beleid was groot. Alleen de kern van de groep was al zo machtig dat het ze weinig moeite kostte om een uitverkoren groep jonge mannen van Oxford te rekruteren en op sleutelposities in de overheid en de internationale bankierswereld te plaatsen. De uit de stichting van Rhodes betaalde *Rhodes Scholarships* moesten ervoor zorgen dat het gedachtengoed doorgegeven werd. Het nagelaten vermogen van Rhodes zou beheerd worden door de Rothschildfamilie.

Er werden ook studenten door de Round Table Group uit drie colleges van Oxford gerekruteerd, namelijk Balliol, New College en All Souls. De invloed van Rhodes en zijn groep was door middel van financiering zeer groot op Oxford. Van daaruit werkten zij aan het uitbreiden van de imperialistische macht van de aristocratische Britten. Rhodes vond het zeer belangrijk om de Verenigde Staten bij de organisatie te betrekken zodat de integratie van de belangrijkste overzeese machtspunten en koloniën Groot-Brittannië onaantastbaar zou maken. Na Rhodes dood zou Lord Alfred Milner de taak op zich nemen om de Round Table Group te leiden.

De organisatie is redelijk succesvol geweest in het verbergen van hun bestaan en invloed. Veel van de leden vonden het hebben van macht belangrijker dan de schijn van macht. De groep was verantwoordelijk voor de Tweede Boerenoorlog in Zuid-Afrika van 1899-1902, maakte daarna van Zuid-Afrika een unie, begon het invloedrijke magazine *The Round Table*, het beheerste de media via de toonaangevende krant "*The Times*" en had een dominante rol op Oxford University.

Daarnaast had het de controle over David Lloyd George zijn oorlogskabinet in WO1 toen alle belangrijke ministersposten door de groep bekleed werden. Lionel George Curtis was bijvoorbeeld de persoonlijke secretaris van minister-president Lloyd George, terwijl Lord Milner de dominante kracht was in het oorlogskabinet van Lloyd George. John Buchan zat dicht bij de kern van de Round Table Group en schreef in zijn memoires over Lord Milner:

"In the Great War from 1916 to 1918, he was the executant of the War Cabinet who separated the sense from the nonsense in the deliberations of that body, and was responsible for its chief practical achievements."

De Rhodes Round Table Group zorgde dat er structuur in de strategie kwam om tot algehele dominantie van de aristocratische elite te komen. Het was voor het eerst dat de media, onderwijs, politiek en elite samenwerkten om dit doel te verwezenlijken.

1.6 DE EERSTE WERELDOORLOG

De Eerste Wereldoorlog startte in 1914 met Herbert Henry Asquith als minister-president van Groot-Brittannië. Asquith was al sinds 1908 aan de macht met de liberale partij en had David Lloyd George als minister van Financiën. Winston Churchill diende in die regering vanaf 1911 als bevelhebber van de Britse marine. Arthur Balfour volgde Churchill op in 1915 waarna Churchill in 1916 minister van Buitenlandse Zaken werd onder de nieuwe premier Lloyd George. Balfour was eerder al premier geweest.

Groot-Brittannië was al vanaf begin 20^e eeuw in een kostbare wapenwedloop verwickeld met de Duitsers. Toen de Duitsers openlijk Oostenrijk-Hongarije steunden in hun actie tegen Servië (waar de troonopvolger van het Oostenrijk-Hongaarse Rijk vermoord was) duurde het niet lang voordat de oorlog zich over Europa verspreidde. De Duitsers verklaarden de Fransen en Russen de oorlog en wilden snel Frankrijk verslaan om zich op de Russen te kunnen richten. De Britten, Fransen en Russen sloegen echter de handen ineen om de opkomende macht van Duitsland in te dammen. Opvallend was dat de Rothschilds, samen met de Schröders, in 1914 nog een grote lening van 16,5 miljoen pond aan Oostenrijk hadden toegekend.

Door het voor Groot-Brittannië slechte verloop van de oorlog en Asquiths aversie tegen zionistische joden begon de liberale pers steeds negatiever over hem te schrijven. Asquith werd in 1916 vervangen door Lloyd George die de regering overnam en belangrijke posten toebedeelde aan Balfour en Churchill. Lloyd George was ontvankelijker voor de wensen van de zionisten. Het zionisme is een van oorsprong joodse beweging opgezet in de 19^e eeuw door onder andere Theodor Herzl. Hij hield samen met Nathan Birnbaum in 1897 het eerste joods-zionistische congres in Bazel. De doelstelling van de zionistische ideologie is een eigen joodse staat in Palestina. De ideologie verdeelde de joodse bevolking in twee tegengestelde groepen die voor en tegen de nieuwe staat waren.

De ene groep vond de oprichting van een eigen joodse staat gewenst voor de veiligheid die het zou creëren terwijl de andere groep bang was dat het antisemitisme op zou laaien doordat haar loyaliteit aan het land waar in zij woonden ter discussie gesteld kon worden. Herzl wilde dat zionisten het antisemitisme zouden gebruiken om de komst van een eigen joodse staat te bespoedigen. De eigen staat moest daarna het antisemitisme vanzelf oplossen. De latere Holocaust deed veel gematigde joden van mening veranderen, waarmee er een ruime meerderheid van het joodse volk voor de oprichting van de eigen staat was. De Rothschilds waren fervent voorstanders van de eigen joodse staat en steunden de zionistische beweging financieel terwijl ze zelf ook actief aan het doel van een eigen staat meewerkten door grote stukken land in Palestina op te kopen. De Rothschilds waren mede via de Round Table Group actief in de Britse politiek, media en onderwijs.

Vooraf Edmond de Rothschild begon steeds meer land aan te kopen in Palestina. In totaal zou hij honderden vierkante kilometers land opkopen. In zijn doel voor de totstandbrenging van een joods thuisland, bevorderde hij emigratie, industrialisatie en economische ontwikkeling naar en binnen Palestina. Edmond de Rothschild zou door de Bank of Israël als eerbetoon op een bankbiljet van 500 sjekel gedrukt worden in de jaren tachtig.

"It is essential that the sufferings of Jews become worse. This will assist in realization of our plans. I have an excellent idea. I shall induce anti-Semites to liquidate Jewish wealth. The anti-Semites will assist us thereby in that they will strengthen the persecution and oppression of Jews. The anti-Semites shall be our best friends."

Theodor Herzl in zijn dagboek, deel 1, pagina 16

Na de machtswisseling in Groot-Brittannië wilde Lloyd George de Russen helpen in hun oorlog tegen Duitsland. Het front moest aan twee kanten sterk blijven en zodoende werd Lord Kitchener, een befaamd militair specialist van de Engelsen, in juni 1916 naar Rusland gestuurd om het leger daar te reorganiseren. Kitchener kwam echter nooit in Rusland aan omdat zijn schip tot zinken zou worden gebracht. De Duitsers kregen de schuld en hun superieure nieuwe wapen, de onderzeeër, zou het schip met een torpedo tot zinken hebben gebracht. Duitsland heeft echter altijd ontkend iets met het voorval te maken te hebben gehad.

De Russische revolutie had wellicht niet plaatsgevonden als het Kitchener gelukt was de Russische troepen te disciplineren en trainen. De tsaar of de latere interim-regering had dan wellicht een betrouwbaar leger gehad en het communistische bewind onder leiding van Trotski en Lenin was dan niet aan de macht gekomen. De internationale bankiers zouden deze bolsjewistische revolutie tegen het bewind van de tsaar gaan financieren.

De revolutie in Rusland zou als gevolg hebben dat Rusland zich terug moest trekken uit de oorlog waardoor Duitsland nog maar op een front hoefde te strijden. Het leger van de Russische tsaar had al langer last van discipline problemen. De positie van Groot-Brittannië was vlak voor de revolutie in 1917 daarom niet rooskleurig. Duitsland had eigenlijk alle troepen in handen en was dominant op zee door hun moderne onderzeeboten. De Engelse zeeblokkade van Duitsland werd door de Duitsers met gelijke munt terugbetaald door inzet van hun onderzeeërs. In Duitse ogen waren zij niet de veroorzakers van de onderzeebootoorlog maar was dit een logisch gevolg van de Britse zeeblokkade. Alle schepen die naar Groot-Brittannië voeren werden aangevallen, ook handelsschepen, waardoor de Engelsen snel met verminderde voorraden kwamen te zitten en op het punt stonden verslagen te worden aan het eind van 1916.

Duitslands tactiek, waarbij Groot-Brittannië als eerste met een tekort aan voorraden moest worden geconfronteerd, wierp haar vruchten af. Het land was aan de afgrond gekomen waardoor de financiering van de oorlogsinzet steeds lastiger werd. De staatsschuld was in een paar jaar tijd al vervijfvoudigd.

De Amerikaanse pers die tijdens WOI al grotendeels gecontroleerd werd door christelijke en zionistische elitaire belangen, was uitgesproken anti-Russisch en pro-Duits. De zionistische beweging

had niet voor niets haar hoofdkwartier in Berlijn. De Keizer verleende de Joden alle vrijheden om zich te ontplooien. De Britse coalitie met het tsaristische regime werd door de meeste joden niet gewaardeerd. De tsaar bleek meermaals slecht voor de Russische jood op te komen. Voor de internationale bankiers was de oorlog echter een lucratieve gebeurtenis doordat ze aan beide kanten wederom grote leningen konden uitschrijven. Zo werden de geallieerden vanuit de Verenigde Staten vanaf het begin gesteund met wapens en ander oorlogsmateriaal.

Door de politieke standpunten werd echter eerst Duitsland in de Amerikaanse media gesteund. De stemming in de kranten sloeg echter om toen Groot-Brittannië een eigen land aan de zionisten had beloofd en duidelijk werd dat de internationale bankiers veel moeite zouden krijgen met het terugverdienen van hun oorlogsleningen wanneer Duitsland de overwinnaar van WO1 zou zijn.

"We told the authorities in London: We will establish ourselves in Palestine whether you like it or not...You can hasten our arrival or you can equally retard it. It is however better for you to help us so as to avoid our constructive powers being turned into a destructive power which will overthrow the world."

Chaim Weizmann, voorzitter van de World Zionist Organisation, in het Duitse *Judische Rundschau*, nummer 4, 1920

De internationale bankiers wilden niet een door Duitsland gedomineerd Europa aangezien het land niet onder hun volledige controle stond. Ze regelden daarom via de Amerikaanse president Woodrow Wilson dat de eerder neutrale VS mee ging doen aan de oorlog en openlijk de Britten ging steunen. Wilsons zionistische adviseurs stuurden het land richting deelname aan WO1, ondanks Wilsons slogan tijdens de door hem nipt gewonnen presidentsverkiezingen: *He kept us out of War*. Zo zou het wegvallen van Rusland gecompenseerd worden, de Britten zouden concessies moeten doen en de VS zou een staatsschuld opbouwen waaruit de internationale bankiers weer inkomsten en verdere politieke controle konden genereren.

De nieuwverworven invloed van de internationale bankiers over de Amerikaanse centrale bank (de Federal Reserve, Fed) en Amerikaanse overheid had de verbintenis van het land met de Britse aristocratie hechter gemaakt. De Verenigde Staten waren geen bedreiging meer voor de bankiers. Dezelfde mensen achter de schermen controleerden de Fed en de BoE. Samen met hun gerelateerde bankiershuizen in Duitsland en Frankrijk konden ze de oorlog proberen te sturen naar een voor hen zo voordelig mogelijke uitkomst. Nadat de Russische tsaar afgetreden was werd de neutraliteit van de Verenigde Staten opgeheven en steunden ze de geallieerden nu openlijk in de strijd tegen Duitsland met manschappen, wapens en verdere financiering. Onder andere de internationale bankiers Jacob Schiff en J.P. Morgan waren direct betrokken bij de financiering van de Britse oorlogsinzet.

De ontwikkelingen in Rusland droegen op die manier bij aan de deelname van Amerika aan de oorlog. Saillant detail is dat de regering die in 1916 aantrad in Groot-Britannië duidelijk de wensen van de zionistische beweging in acht diende te nemen. Lord Milner van de Round Table Group was achter de schermen actief bezig om binnen de regering genoeg voorstanders voor een joodse staat te krijgen. Dit lukte uiteindelijk en Minister van Buitenlandse Zaken Arthur Balfour schreef eind 1917 aan Lord Lionel Walter Rothschild, een fervent voorstander van het zionisme, het volgende:

Foreign Office,

November 2nd, 1917.

Dear Lord Rothschild,

I have much pleasure in conveying to you, on behalf of His Majesty's Government, the following declaration of sympathy with Jewish Zionist aspirations which has been submitted to, and approved by, the Cabinet:

"His Majesty's Government view with favour the establishment in Palestine of a national home for the Jewish people, and will use their best endeavours to facilitate the achievement of this object, it being clearly understood that nothing shall be done which may prejudice the civil and religious rights of existing non-Jewish communities in Palestine, or the rights and political status enjoyed by Jews in any other country".

I should be grateful if you would bring this declaration to the knowledge of the Zionist Federation.

Yours sincerely

Arthur James Balfour

De brief zou de geschiedenis in gaan als de *Balfour Declaratie*. Opvallend is dat dezelfde mannen die deze aspiraties hadden voor Palestina ook de mannen waren die een aantal overheden financierden tijdens de wereldoorlog. Groot-Britannië moest, net als andere landen, nieuwe overheidsleningen aangaan om de strijd te financieren en (centrale) banken waren dominant in het verstrekken daarvan. De Britten hadden Palestina op de Ottomanen veroverd, en domineerden het gebied. Of ze hiermee de gezaghebbende partij werden door toezeggingen aan de zionisten te doen was niet van belang, zolang de Britse controle het joodse thuisland maar mogelijk maakte. Daarnaast hadden ze de steun van het nieuwe regime in de Sovjet-Unie nodig dat in het begin vrijwel volledig onder joodse controle stond. De Balfour Declaratie kon daarom als een strategische alliantie gezien worden tussen de internationale joodse bankiers en de Britse aristocratie waarbij Groot-Britannië verzekerd werd van de overwinning terwijl zionistische bankiers de droom van een eigen staat konden verwezenlijken.

De Anglo-Franse verklaring die getekend werd op 7 november 1918 behelsde de implementatie van de *“complete en permanente bevrijding”* van landen die deel uitmaakten van het Ottomaanse Rijk, inclusief Syrië en Mesopotamië. De vorm van de nieuwe overheden moest bepaald worden door het volk. De overeenkomst die getekend werd was nodig om enige Arabische achterdocht weg te nemen met betrekking tot mogelijke Europese kolonisatiedrang van het gebied. Toch zouden Frankrijk en vooral Groot-Brittannië de controle in het gebied behouden en was de overeenkomst niet veel meer waard dan het papier waarop het geschreven stond.

Intussen lukte het de Britten wel, zij het met grote moeite, om de Arabieren te overtuigen dat de belofte gedaan in de Balfour Declaratie niet meer dan een garantie was voor het oprichten van een eigen joodse religieuze plek in Palestina. Het zou onder Brits gezag komen te staan. De Arabieren werd politieke en economische vrijheid gegarandeerd. Commandant David Hogarth beloofde dit persoonlijk aan leider Hussein bin Ali, Sharif van Mekka. Hij gaf verder aan dat geen van de bevolkingsgroepen in Palestina onderworpen zou worden aan de ander. Bin Ali die later ook zichzelf tot Koning van Hejaz uitriep (Hejaz is tegenwoordig verdeeld over de landen Saoedi-Arabië, Jordanië, Irak en Jemen) nam het van Hogarth aan maar twijfelde hevig aan de intenties van de zionisten. Bin Ali werd later verslagen door Ibn Saud die de staat Saudi-Arabië zou oprichten. Arabieren waren van begin af aan wantrouwend over het zogenaamde Palestijns mandaat en zij zouden daar later gelijk in krijgen.

“Is it unreasonable, as, I see, is suggested in the public Press today, that the Arab people should refuse a situation which gives them no power in their own country, and should wish to have nothing to do with a Treaty which binds them to a Zionist system under the projected Federation? The people of Palestine have rejected what one can only describe, if one looks into it, as nothing more nor less than a paper Constitution, where all the power is out of their hands and preserved to an autocratic bureaucracy predominantly Zionist.”

Lord Islington, House of Lords debat 27 juni 1923. Duidelijk is dat de pers het publiek beïnvloedde door positief over een joodse staat te schrijven terwijl de Arabieren moesten accepteren dat er een vreemde macht hun gebied zou domineren.

“What possible injury has been inflicted upon the Arab population by the influx of the 20,000 or 25,000 Jews who have come in since the Peace? There is plenty of room in that country for a considerable immigrant population without injuring in any way the resident Arab population, and, indeed, in many ways it would tend to their extreme benefit. I venture to express the hope that His Majesty's Government will adhere to the policy which was adopted by their predecessors four years ago, the results of which have in many respects been highly satisfactory.”

Een citaat van Lord Milners (Round Table) tegenargument tijdens hetzelfde debat waarin hij opriep het beleid voor een joodse staat voort te zetten.

De VS, onder president Woodrow Wilson, zou tegen de oprichting van de staat geen protest aantekenen aangezien drie van Wilsons naaste adviseurs uitgesproken zionisten waren. Dit waren Bernard Baruch, Louis Brandeis en Felix Frankfurter. Brandeis werd door Wilson aangesteld als rechter van het *Supreme Court* terwijl Frankfurter professor werd aan de Harvard Law School door een financiële bijdrage van de bankier Jacob Schiff. Door de bijdrage van Schiff werd daar een positie voor Frankfurter gecreëerd. Frankfurter zou zich later ook mogen voegen bij de *Supreme Court*, het federaal hooggerechtshof van Amerika, waar negen rechters zitting hebben. Frankfurter pleitte voor snelle erkenning van de Sovjet-Unie maar had daarmee op korte termijn minder succes.

Het neutrale Amerika werd, door de adviezen aan Wilson, actief deelnemer in WO1 om zo de overwinning van de geallieerde coalitie te bespoedigen. Lord Rothschild kon tevreden aan zijn vriend Chaim Weizmann, voorzitter van de World Zionist Organisation (opgericht tijdens het Eerste Zionistische Congres in 1897 te Bazel) en later de eerste president van Israël, de intentieverklaring van Arthur Balfour laten zien. De vrijmetselaar Churchill schreef hier enige jaren later over in de *Sunday Illustrated Herald*.

"It has fallen to the British Government, as the result of the conquest of Palestine, to have the opportunity and the responsibility of securing for the Jewish race all over the world a home and centre of national life. The statesmanship and historic sense of Mr. Balfour were prompt to seize this opportunity. Declarations have now been made which have irrevocably decided the policy of Great Britain. The fiery energies of Dr. Weissmann, the leader, for practical purposes, of the Zionist project backed by many of the most prominent British Jews, and supported by the full authority of Lord Allenby, are all directed to achieving the success of this inspiring movement.

Zionism has already become a factor in the political convulsions of Russia, as a powerful competing influence in Bolshevik circles with the international communistic system. Nothing could be more significant than the fury with which Trotsky has attacked the Zionists generally, and Dr. Weissmann in particular. The cruel penetration of his mind leaves him in no doubt that his schemes of a world-wide communistic State under Jewish domination are directly thwarted and hindered by this new ideal, which directs the energies and the hopes of Jews in every land towards a simpler, a truer, and a far more attainable goal. The struggle which is now beginning between the Zionist and Bolshevik Jews is little less than a struggle for the soul of the Jewish people."

Winston Churchill, in zijn artikel "Zionism versus Bolshevism: A Struggle for the Soul of the Jewish People", Illustrated Sunday Herald, 8 februari 1920

Churchill vergat dat het een het ander niet hoeft uit te sluiten. Het hoeft niet zionisme versus bolsjewisme te zijn maar het kan ook zionisme en bolsjewisme zijn. Trotski mocht dan tegen het zionisme ageren. Zijn financiers deden dat niet en steunden beide initiatieven.

WOI nam een aantal onverwachte wendingen waardoor de geallieerden zonder Rusland, maar met de Verenigde Staten, alsnog Duitsland en Oostenrijk-Hongarije versloegen in 1918. Er waren miljoenen mensen in de oorlog omgekomen, landen hadden bij de internationale bankiers een extreem hoge staatsschuld opgebouwd, zionisten hadden een claim op Palestina kunnen leggen, de tsaar was vermoord en communisten hadden Rusland overgenomen. Daarnaast werden de Federal Reserve en de wet op de inkomstenbelasting in de VS vlak voor WOI opgezet. Internationale bankiers hadden grote invloed op al deze gebeurtenissen.

1.7 NASLEEP VAN DE EERSTE WERELDOORLOG

De Engelse delegatie die in 1919 na WOI de Parijse vredesbesprekingen aandeed werd gedomineerd door de Round Table Group. Lord Milner, Philip Kerr (Lord Lothian) en Lionel George Curtis hadden een belangrijk aandeel in de formatie van de Volkenbond die tijdens de besprekingen gevormd werd. De Volkenbond was een organisatie die als voorloper van de VN wordt beschouwd.

De Round Table Group zette de Royal Institute on International Affairs (RIIA) op, die een paar jaar later bepalend zou zijn bij de oprichting van de zusterorganisatie in Amerika, de Council on Foreign Relations (CFR). De CFR zou het beleid van de Amerikaanse politiek gaan domineren net als de Round Table dat al deed in Groot-Brittannië. De RIIA werd tijdens de vredesbesprekingen in Parijs geboren. Er was nauw contact met de aanwezige Amerikaanse delegatie die vooral door zionisten en internationale bankiers gedomineerd werd. De internationale contacten gaven eens te meer aan hoe nauw verbonden het internationale financiële netwerk toen al was. De RIIA had als doel de internationale betrekkingen te institutionaliseren en had direct als taak de geschiedenis van de Parijse vredesbesprekingen te schrijven. Tussen 1920 en 1924 werd hun versie van de geschiedenis over WOI uitgegeven. Financiering voor de studie kwam voor een groot deel van de Carnegie Foundation. De Carnegie Foundation was een elitaire stichting die door het verzorgen van financiering zeker stelde dat onplezierige details over achterliggende motieven niet in de geschiedenisboeken zouden worden vermeld. Na oprichting zou de RIIA net als de Round Table een grote rol spelen bij de vorming van het Britse overheidsbeleid.

Op 14 juli 1922 werd door de Volkenbond de declaratie aangenomen waarin het Palestijns mandaat een joodse staat zou worden:

“The Mandatory (...) will secure the establishment of the Jewish national home, as laid down in the preamble, and the development of self-governing institutions, and also for safeguarding the civil and religious rights of all the inhabitants of Palestine, irrespective of race and religion.”

Doordat welgestelde zionisten veel grond in Palestina aankochten moesten veel Arabieren verhuizen. Daarnaast werden ze nogal eens verdreven waardoor de onrust onder de oorspronkelijke bevolking toenam. Protesten staken de kop op en er werd geëist dat er een immigratiestop zou komen aangezien er tienduizenden joden per jaar het land binnenstroomden.

Het uitbrengen door de Round Table Group van het tijdschrift "The Round Table" beïnvloedde samen met de toonaangevende krant The Times en het RIIA het beleid van de Britse overheid. De hoogleraren van de Round Table schreven academische stukken voor het blad en gingen discussies aan in het land, die gesponsord werden door het geheime genootschap. De RIIA zou aan hen gelieerde branches in andere landen in de wereld openen. Zo hadden Canada en Australië in 1927 een branchekantoor. Nieuw-Zeeland, Zuid-Afrika en India volgden later.

Besprekingen en discussies van de RIIA vonden plaats in *Chatham House* in Londen. Daar kwamen leden anoniem en onder complete geheimhouding van identiteit vrijspreken over hoe de wereld ingericht moest worden en op welke manier de belangen het beste behartigd konden worden. Bij openbaring van een spreker zou er weerstand kunnen ontstaan die ongewenst was. Vandaar dat de *Chatham House Rule* ingesteld werd. Het was een regel die later ook bij Bilderbergconferenties van toepassing was. De Chatham House Rule werd in 1927 gedefinieerd en behelsde het volgende:

When a meeting, or part thereof, is held under the Chatham House Rule, participants are free to use the information received, but neither the identity nor the affiliation of the speaker(s), nor that of any other participant, may be revealed.

Lord Montagu Norman nam in 1920 na WO1 de rol van gouverneur van de BoE over van Sir Brien Cokayne. Het bestuur van de BoE bestaat altijd uit mannen die ook leidinggevende posities hebben bij grote commerciële banken, internationale instituten of multinationals. Sinds 1907 was Norman al bestuurslid van de BoE en hij gaf geregeld financieel advies aan de Engelse overheid. Zijn beide grootvaders waren ook bestuurders van de BoE geweest. George Wade Norman was dat zelfs van 1821 tot 1872, langer dan iedere andere bestuurder. Lord Collet, was gouverneur van de BoE van 1887 tot 1889 en was daarnaast partner bij Brown Shipley Co. in Londen voor 25 jaar. Brown Shipley was lange tijd partners met Brown Brothers & Co. van de Harrimans.

Om de Eerste Wereldoorlog te financieren werd de Britse pond losgekoppeld van de goudstandaard. Montagu Norman kreeg opdracht de Britten na WO1 weer aan de goudstandaard te krijgen maar omdat er in oorlogstijd zoveel geld gecreëerd was bleek dit een kansloze missie. De geldhoeveelheid werd verkrappt door de pogingen van Norman, wat hevige deflatie tot gevolg had. De Britten moesten uiteindelijk toch de goudstandaard in 1931 opnieuw en voorgoed loslaten. De resterende

goudreserves werden overgedragen aan de Britse schatkist. De elite veroorzaakte door hun inflatoire en deflatoire beleid de conjunctuur van de economie en maakten daar grootscheeps gebruik van door noodlijdende bedrijven in een economische neergang over te nemen voor een prijs ver onder de normale marktwaarde.

"It must not be felt that these heads of the world's chief central banks were themselves substantive powers in world finance. They were not. Rather, they were the technicians and agents of the dominant investment bankers of their own countries, who had raised them up and were perfectly capable of throwing them down. The substantive financial powers of the world were in the hands of these investment bankers (also called 'international' or 'merchant' bankers) who remained largely behind the scenes in their own unincorporated private banks. These formed a system of international cooperation and national dominance which was more private, more powerful, and more secret than that of their agents in the central banks. This dominance of investment bankers was based on their control over the flows of credit and investment funds in their own countries and throughout the world. They could dominate the financial and industrial systems of their own countries by their influence over the flow of current funds through bank loans, the discount rate, and the re-discounting of commercial debts; they could dominate governments by their own control over current government loans and the play of the international exchanges. Almost all of this power was exercised by the personal influence and prestige of men who had demonstrated their ability in the past to bring off successful financial coupes, to keep their word, to remain cool in a crisis, and to share their winning opportunities with their associates."

Professor Carroll Quigley, Tragedy and Hope, 1966, pag. 326-327

Montagu Norman, Hjalmar Schacht van de Duitse centrale bank en Charles Rist van de Franse centrale bank voeren in 1927 per boot naar Long Island, Amerika, om daar Benjamin Strong van de Fed te ontmoeten voor een bijeenkomst. De centrale bankdirecteuren bespraken het te volgen beleid waarbij het belang van de te vertegenwoordigen naties niet de belangrijkste afweging was. De conferentie moest vooral een gecoördineerd beleid installeren ten opzichte van de nationale goudstromen. De belangrijkste conclusie uit een onderzoek van de Senaat in 1931 naar de Fed, de *Senate Hearings on the Federal Reserve System*, was dat er in de jaren twintig een significante hoeveelheid Amerikaans goud door de Federal Reserve geëxporteerd werd naar Europese landen en bovenal naar Groot-Brittannië om hun valuta's na WOI weer aan de goudstandaard te kunnen koppelen. Dat de centrale bank van Amerika daaraan meewerkte is opmerkelijk aangezien de uitvoer van goud nadelig was voor de Amerikaanse economie en dus tegenstrijdig met nationale belangen. Toch gebeurde het en de Fed stemde er mee in. In 1933 zou Charles Rist met behulp van de Rockefeller Stichting het *Institut de recherche économiques et sociales* (IRES) opzetten.

De afstemming van het beleid van de diverse centrale banken, allen onder beheer van de internationale bankiers, vergde extra coördinatie en het belang van een private ontmoetingsplek werd noodzaak voor de bankiers. Deze extra benodigdheden werden geboden door de nieuw opgezette centrale bank der centrale banken, de Bank for International Settlements (BIS) in 1930. Montagu Norman was een goede vriend van Hjalmar Schacht. Schacht en Norman speelden een grote rol bij het opzetten van de BIS in Bazel, Zwitserland.

In eerste instantie berichtten de media dat de bank opgezet zou worden voor het faciliteren van de verplichte Duitse reparatiebetalingen zoals opgesteld in het Verdrag van Versailles. De werkelijke reden voor het opzetten van de BIS was dat deze instelling de mogelijkheid creëerde nationale centrale banken in samenhang met elkaar te laten opereren en beleid op elkaar af te stemmen zodat het gezamenlijke beleid het doel van de internationale bankiers diende: het creëren van een gecentraliseerd globaal systeem onder hun controle net als Cecil Rhodes zich dat voorstelde. Daarnaast zou de BIS het intermediair voor centrale banken worden bij de aan-en verkoop van goud.

Norman, die peetvader was van een van Schachts kleinkinderen, hield zich stil toen verschillende nazi's in het bestuur van de BIS zitting namen. Norman was een Brits aanhanger van de nazi's. De bestuurders van de BIS werden door Schacht naar voren geschoven. De prominente nazi's Walter Funk en Emil Puhl zouden na WOII bij het Neurenberg Proces worden veroordeeld. Dit in tegenstelling tot Schacht die werd vrijgesproken. In maart 1933 werd Funk benoemd tot staatssecretaris van het Ministerie van Propaganda. In februari van 1938 volgde hij minister van Economische Zaken Hjalmar Schacht op. In januari 1939 werd Funk president van de Reichsbank, wederom als opvolger van Schacht. Puhl was ondertussen als bestuurder bij de BIS onmisbaar bij het beheer van de Duitse goudstromen tijdens de oorlog.

Zoals professor Quigley al schreef, zijn de centralebankpresidenten echter niet de bepalende factor binnen centrale banken. De Normans, Schachts en Strongs van vroeger en de Yellens, Draghi's en Carney's van nu, zijn geselecteerd door de partijen die de bankenwereld al een paar honderd jaar domineren en die ervoor kiezen niet op de voorgrond te treden. De presidenten zijn er neergezet om hun taak te volbrengen in dienst van de aristocratische elitaire families; doen ze dat niet, dan kunnen ze net zo gemakkelijk worden vervangen als dat ze geplaatst zijn.

De controle op de westerse overheden en industrie door internationale bankiers, en vooral van Rothschild en J.P. Morgan, nam aan het begin van de 20^e eeuw toe. Dat de BoE een dominante rol speelde bij het bepalen van het beleid van de Britse overheid was al langer het geval maar de invloed die de BoE op de industrie wist te bemachtigen, via de aandeelhoudende banken, was begin 20^e eeuw een nieuwe trend. De Engelse industrie kon zich lange tijd zelf financieren door het aanzienlijke

eigen vermogen dat ze op hadden gebouwd tijdens de industriële revolutie. De voorsprong die ze toen verkregen op industrieën elders in Europa werd door andere landen, en met name Duitsland, ingehaald waardoor de Britse concurrentiepositie gestaag verslechterde. De eerdere hoge winsten werden alsmaar kleiner. Hierdoor was de industrie vaak genoodzaakt financiering te zoeken via vreemd vermogen terwijl bepaalde industrieën zelfs hun fabrieken moesten sluiten.

In het New Britain Magazine of London werd op 20 juni 1934 een statement van voormalig Brits minister-president David Lloyd George gepubliceerd waarin hij zei:

"Britain is the slave of an international financial bloc."

In hetzelfde artikel worden ook de volgende woorden van Lord Bryce aangehaald:

"Democracy has no more persistent and insidious foe than money power ...questions regarding Bank of England, its conduct and its objects, are not allowed by the Speaker (of the House of Commons)."

De concentratie van commerciële banken nam in die periode sterk toe. Het aantal concurrerende banken in Groot-Brittannië daalde van 109 in 1866 naar 33 in 1933. De top 5 banken in 1933 bezaten ongeveer driekwart van alle deposito's. De concentratie leidde tot vergrote controle op het systeem doordat er minder diversiteit en dus keuze was. Alle commerciële banken waren daarnaast ondergeschikt aan de BoE die de regels en basisrente bepaalde. Zij hoefden door de verhoogde concentratie minder banken te reguleren. Kapitaalratio's (verhouding tussen eigen vermogen/bezit van de bank en uitstaande leningen) fluctueerden en periodes van inflatie en deflatie volgden elkaar op wanneer men na een inflatoire periode de goudstandaard weer probeerde te herstellen. Bij een deflatoire periode zorgde de verkrappende geldhoeveelheid ervoor dat de gouddekking procentueel weer kloppend werd tegen het uitstaande papiergeld. Door de sterke inflatie tijdens de Eerste Wereldoorlog en de daaropvolgende verkrapping van de geldhoeveelheid, om weer aan de goudstandaard te kunnen voldoen, trad er in Groot-Brittannië een deflatoire periode op waarbij de prijzen tussen 1919 en 1931 met 70% zouden dalen.

Het beleid was erop gericht om koste wat kost aan de goudstandaard vast te houden. De geldhoeveelheid moest daarom zo drastisch verlaagd worden dat de bedrijfsactiviteiten in Groot-Brittannië de jaren twintig ingrijpend terugliepen. Veel mensen werden ontslagen en er volgden stakingen. De rente werd verhoogd en leningen moesten aan de bank worden afbetaald. Belastingen werden verhoogd om de financiering van de escalerende staatsschuld als gevolg van WOI te kunnen garanderen. Deze was in die tijd ongeveer vertienvoudigd van 650 miljoen pond naar 7 miljard pond en geklommen van 30% naar meer dan 150% van het BNP in die vier jaar. De pond was erg duur in vergelijking met de dollar, hierdoor liep de export van de Britten grote klappen op en kwam de

depressie in Groot-Brittannië vroeger dan in andere westerse landen. Door de grote oorlogsschulden hadden andere Europese landen ook grote moeite de overheidsbegroting sluitend te krijgen. In tegenstelling tot de Britten zouden andere Europese landen hun munt juist devalueren, met inflatie tot gevolg. Hun export werd daarmee goedkoper en import duurder.

1.8 DEPRESSIE EN OPKOMST HITLER

Begin jaren dertig was de depressie in heel Europa voelbaar en vooral in Duitsland ging het bijzonder slecht. Hitler kwam in 1933 aan de macht door de onvrede die het Verdrag van Versailles in Duitsland na WOI had veroorzaakt. Het verdrag dat tijdens de Parijse Vredesbesprekingen gesloten werd, onderwierp Duitsland geheel aan de macht van de geallieerden. De Duitsers hadden delen van hun territorium af moeten staan aan andere Europese landen. De dreiging van het communisme uit de Sovjet-Unie was voor Hitler nog een reden om alles te doen om het Duitse volk te verenigen. Hij zag het communisme als een joods middel om een land te domineren. Duitsers werden door deze redenen nog nationalistischer. Hitler gaf de Duitsers hoop op een betere toekomst zodat ze niet meer aan de vernedering van het Verdrag van Versailles hoefden te worden herinnerd. Ondanks dit verdrag, dat Duitslands macht na WOI zeer beperkte, begonnen de Duitsers zich midden jaren dertig te herbewapenen. Ze kregen de controle over het Rijnland terug en de economie groeide weer, zij het langzaam. De Fransen en Engelsen boden weinig weerstand aangezien zij zelf ook krachteloos waren en gebukt gingen onder de slechte economische omstandigheden.

In de beginperiode van zijn leiderschap probeerde Hitler een alliantie te vormen met de Britten. Hij had een hoge dunk van het Engelse volk en haar tradities en hij vond Groot-Brittannië een waardige natie. Hij achtte het Rijk onmisbaar voor de juiste machtsbalans in de wereld. Hij deed daarom meerdere toenaderingspogingen om een pact te vormen en samen tegen het communisme en de internationale joodse financiële macht te strijden. Hitler zag mogelijkheden, het was namelijk Winston Churchill zelf die in de krant noteerde dat de bolsjewistische revolutie een joodse revolutie was geweest en dat hij bekend was met de macht van de voornamelijk joodse financiers. Hitler schreef in 1931 een brief, die in 2010 voor 9.600 pond werd geveild, aan de Britse journalist Sefton Delmer, waarin het volgende stond:

"I hope that out of this crisis a new readiness will grow up in Britain to submit the past 12 years to a reappraisal. I should be happy, if as a result of this, the unhappy war-psychosis could be overcome on such a scale as to permit the realisation of the truly cordial relationship between the British and the German peoples so eagerly desired by myself and my movement.

For I believe that the crisis now breaking in on us can only be solved by the closest political collaboration of those nations who see in the re-establishment of a natural European balance of power the first precondition to dealing with those great world problems under which Britain, too, suffers today."

De wereldbeelden van Churchill en Hitler ten opzichte van joden vertoonden opvallende overeenkomsten. Churchill schreef in 1921 een artikel "Zionism versus Bolshevism" voor de Illustrated Sunday Herald. Hitler schreef "Mein Kampf" (Mijn Strijd) in 1924. Opvallend is dat het 700 pagina's tellende boek ervan uit gaat dat alle joden bezig zijn met het omver werpen van de maatschappij en dat ze altijd het doel van een wereldrevolutie in gedachten hebben. Hitler spreekt verder niet over christelijke internationale bankiers en hun rol binnen het geheel.

Opmerkelijk is verder dat Hitler in zijn boek geen enkele naam noemde die een goed voorbeeld zou kunnen zijn voor zijn stellingen. De Rothschilds, Oppenheimers, Loeb's, Warburgs, etc. ontsprongen allen de dans. Het boek hoeft men om meerdere redenen niet serieus te nemen. De retoriek over de superioriteit van het Arische ras maakte van het boek slechts propaganda. Hitlers boek speelde in de kaart van het selectieve gezelschap zionistische joden dat naar wereldhegemonie streefde omdat zij zich door de strekking van het boek moeiteloos de slachtofferrol aan konden meten. Het speelde de zionisten in de kaart voor de realisering van hun eigen staat.

"Jewish international finance needed this bait of the Austrian heritage in order to carry out its plans of ruining Germany; for Germany had not yet surrendered to the general control which the international captains of finance and trade exercised over the other States."

Adolf Hitler was in zijn boek Mein Kampf altijd generaliserend en benoemde nooit specifieke joden, pag. 130.

Churchill koos na zijn artikel in de Sunday Herald voor de ideologie van de zionisten, terwijl Hitler het tegenovergestelde leek te doen en alle joden, zonder onderscheid, veroordeelde in zijn blinde woede. Churchill was voorstander van het zionisme en daarmee voorstander van een joodse staat, terwijl Hitler de joodse staat als een nieuwe bedreiging voor het christendom zag. Hieronder een overeenkomst en tegenstelling tussen twee geschriften van de twee staatsmannen:

Overeenkomst ten aanzien van de internationale joden:

Churchill:

"In violent opposition to all this sphere of Jewish effort rise the schemes of the International Jews. The adherents of this sinister confederacy are mostly men reared up among the unhappy populations of countries where Jews are persecuted on account of their race. Most, if not all, of them have forsaken the faith of their

forefathers, and divorced from their minds all spiritual hopes of the next world. This movement among the Jews is not new. From the days of Spartacus-Weishaupt to those of Karl Marx, and down to Trotsky (Russia), Bela Kun (Hungary), Rosa Luxembourg (Germany), and Emma Goldman (United States), this world-wide conspiracy for the overthrow of civilization and for the reconstitution of society on the basis of arrested development, of envious malevolence, and impossible equality, has been steadily growing. It played, as a modern writer, Mrs. Webster, has so ably shown, a definitely recognizable part in the tragedy of the French Revolution. It has been the mainspring of every subversive movement during the Nineteenth Century; and now at last this band of extraordinary personalities from the underworld of the great cities of Europe and America have gripped the Russian people by the hair of their heads and have become practically the undisputed masters of that enormous empire."

Hitler:

"The Jew artfully enkindled that innate yearning for social justice which is a typical Aryan characteristic. Once that yearning became alive it was transformed into hatred against those in more fortunate circumstances of life. The next stage was to give a precise philosophical aspect to the struggle for the elimination of social wrongs. And thus the Marxist doctrine was invented. By presenting his doctrine as part and parcel of a just revindication of social rights, the Jew propogated the doctrine all the more effectively. But at the same time he provoked the opposition of decent people who refused to admit these demands which, because of the form and pseudo-philosophical trimmings in which they are presented, seemed fundamentally unjust and impossible for realization. For, under the cloak of purely social concepts there are hidden aims which are of a Satanic character. These aims are even expounded in the open with the clarity of unlimited impudence. This Marxist doctrine is an individual mixture of human reason and human absurdity; but the combination is arranged in such a way that only the absurd part of it could ever be put into practice, but never the reasonable part of it."

Deze opvallende passage van Churchill is vrij onbekend en wordt eigenlijk nooit in reguliere geschiedenisboeken behandeld. Het artikel van Churchill is dan ook bijzonder onthullend en men kan er veel aanknopingspunten in vinden over de werkelijke toedracht van bepaalde historische gebeurtenissen. Het is aan te raden het artikel in zijn geheel te lezen op internet.

Verschil van mening ten aanzien van zionisme:

Churchill:

"Of course, Palestine is far too small to accommodate more than a fraction of the Jewish race, nor do the majority of national Jews wish to go there. But if, as may well happen, there should be created in our own lifetime by the banks of the Jordan a Jewish State under the protection of the British Crown, which might comprise three or four millions of Jews, an event would have occurred in the history of the world which would, from every point of view, be beneficial, and would be especially in harmony with the truest interests of the British Empire."

Hitler:

"A section of the Jews avows itself quite openly as an alien people, but even here there is another falsehood. When the Zionists try to make the rest of the world believe that the new national consciousness of the Jews will be satisfied by the establishment of a Jewish State in Palestine, the Jews thereby adopt another means to dupe the simple-minded Gentile. They have not the slightest intention of building up a Jewish State in Palestine so as to live in it. What they really are aiming at is to establish a central organization for their international swindling and cheating. As a sovereign State, this cannot be controlled by any of the other States. Therefore it can serve as a refuge for swindlers who have been found out and at the same time a high-school for the training of other swindlers."

Waar Hitler alle joden over een kam schoor, was Churchill overtuigd dat de problemen veroorzaakt werden door een select gezelschap, binnen de veel grotere groep. Churchill maakte onderscheid en categoriseerde joden in nationalistische joden, internationalistische joden en terroristische joden. Beide staatsmannen waren overtuigd dat er joden waren die werelddominantie nastreefden en daarbij geen middel zouden schuwen. Churchill ging zelfs zo ver dat hij verklaarde dat joden de hand hadden in elke opstand vanaf de 19^e eeuw en met zekerheid de bolsjewistische revolutie in Rusland hadden gepland en uitgevoerd. Opvallend is dat de redenering van Churchill niet verder ging dan het observeren van de zionisten buiten zijn landsgrenzen en dat hij gebeurtenissen niet leek terug te koppelen naar zijn eigen machtige zionistische kennissenkring. Of hij heeft dit wel gedaan maar realiseerde zich dat hij geen politieke rol van betekenis kon spelen, als hij zich uit principe niet met hen in wilde laten.

Churchill zat in 1937 in het parlement terwijl Neville Chamberlain minister-president was geworden en direct met het opkomende nazi-Duitsland geconfronteerd werd. Het beleid van *appeasement* van de premier, waarbij Groot-Brittannië de confrontatie met Duitsland uit de weg zou gaan, werd niet overal goed ontvangen. Churchill hamerde er steeds op dat Engeland zijn leger in navolging van Duitsland ook op moest bouwen, waardoor Hitler in toespraken Churchill oorlogszuchtig noemde.

"I have always said that if Great Britain were defeated in war I hoped we should find a Hitler to lead us back to our rightful position among the nations. I am sorry, however, that he has not been mellowed by the great success that has attended him. The whole world would rejoice to see the Hitler of peace and tolerance, and nothing would adorn his name in world history so much as acts of magnanimity and of mercy and of pity to the forlorn and friendless, to the weak and poor... Let this great man search his own heart and conscience before he accuses anyone of being a warmonger."

Winston Churchill, "Mr. Churchill's Reply" in The Times (7 november 1938), Churchills reactie op Hitlers beschuldiging dat hij oorlogszuchtig was.

Chamberlain probeerde van alles om Groot-Brittannië buiten een oorlog te houden met Duitsland. De Britten waren nog altijd oorlogsmoe; hadden geen bijzonder sterk leger opgebouwd (zoals de Duitsers) en geen geld. Achteraf bleek dat ze ook geen capabele bondgenoten hadden om samen mee ten strijde te trekken. De sterke weerstand van de Maginotlinie aan de Duitse grens werd door de Duitsers simpel omzeild via Nederland en België.

De internationale bankiers waren echter wel uit op oorlog met Hitler. Dit bleek uit hun steun aan Churchill en de kritiek op Chamberlain in de pers. Chamberlain zou Hitler in september 1938 bezoeken voor de Conferentie van München waar hij in ging op de eis van Hitler om Sudetenland terug te mogen vorderen. Sudetenland was een gebied waar veel Duitsers woonden en dat na WO1 van Oostenrijks-Hongaarse in Tsjechische handen was gevallen. Chamberlain vond het een logische eis en sprak in Londen bij zijn terugkeer:

"My good friends, this is the second time there has come back from Germany to Downing Street peace with honour. I believe it is peace for our time. We thank you from the bottom of our hearts. Now I recommend you go home, and sleep quietly in your beds."

Churchill was minder enthousiast:

"England has been offered a choice between war and shame. She has chosen shame, and will get war."

Chamberlain was eveneens minister-president toen de *White Paper* als advies gaf de Balfour Declaratie beperkingen op te leggen. De White Paper was een beleidsrapport inzake de oprichting van de eigen staat voor joden in Palestina. De belangrijkste aanbevelingen in het rapport hielden in dat er een quotum moest komen voor de jaarlijkse joodse immigratie naar de nieuwe staat en dat er een duale regering gevormd moest worden van Arabieren en joden om het welzijn van beide populaties te garanderen. Daarnaast was er advies dat er geen extra land meer mocht worden aangekocht door zionisten in Palestina.

"His Majesty's Government believe that the framers of the Mandate in which the Balfour Declaration was embodied could not have intended that Palestine should be converted into a Jewish State against the will of the Arab population of the country. [...] His Majesty's Government therefore now declare unequivocally that it is not part of their policy that Palestine should become a Jewish State. They would indeed regard it as contrary to their obligations to the Arabs under the Mandate, as well as to the assurances which have been given to the Arab people in the past, that the Arab population of Palestine should be made the subjects of a Jewish State against their will."

Paragraaf uit The White Paper, Section I. The Constitution

Er was nogal wat te doen geweest over het desbetreffende beleidsrapport dat in eerste instantie nog veel verder ging met restricties voor zionisten in het Palestijns mandaat. Dit werd echter getemperd door de ingestelde commissie die weer over het uitgekomen rapport moest oordelen. Deze Peel-Commissie zou als advies geven dat de zionisten een eigen stuk land moesten krijgen zonder Arabieren aangezien het geschil tussen hen onoplosbaar werd geacht. Dit rapport werd door de Round Table Group met enthousiasme begroet aangezien voor het eerst over een onafhankelijke joodse staat werd gerept. De White Paper werd afgezwakt maar concludeerde hierover anders en dat werd het officieel te volgen beleid voor de Britse autoriteiten in het Palestijns mandaat.

De zionisten waren natuurlijk niet blij met deze wending en organiseerden illegale immigratie om de quota te omzeilen. Zij wilden helemaal niet in een duale regering belanden met Arabieren waarin zij wellicht het onderspit zouden delven. De situatie leverde veel conflicten in het Palestijns mandaat op tussen zionisten en het Brits gezag. Churchill keurde de White Paper af en stemde tegen zijn eigen kabinet waarin hij minister was. De hoofdcommissie van de Volkenbond onthield zich unaniem van het erkennen van de White Paper. Toch bleef de White Paper de geldende richtlijn tot de overdracht van Palestina in 1948. Groot-Brittannië had namelijk belangrijke geopolitieke contacten met de onafhankelijke staten Egypte, Saudi-Arabië en Irak. Die wilde men niet op het spel zetten. In september 1939 zei het hoofd van de *Jewish Agency for Palestine*, David Ben Gurion:

“We will fight the White Paper as if there is no war, and fight the war as if there is no White Paper.”

Het liberale parlementslid James Rothschild zei in het House of Commons op 22 mei 1939:

“for the majority of the Jews who go to Palestine it is a question of migration or of physical extinction.”

Het antisemitisme werd handig gebruikt om de joodse staat te legitimeren, precies zoals Theodor Herzl het voorzien had. Frankrijk had het ook niet zo op het beleid van Chamberlain; ze was de controle op het Rijnland kwijtgeraakt, Duitsland was aan het herbewapenen, Italië identificeerde zich steeds meer met Hitler, ze verloor haar belangrijke bondgenoot Tsjecho-Slowakije, moest de alliantie tussen Oostenrijk en Duitsland accepteren en de toch al tanende macht van de Volkenbond was door Hitler definitief gebroken. De Fransen hadden hun gevoel van veiligheid verloren. Het Verdrag van Versailles was al eerder met voeten getreden door Duitsland. De liberale Engelse pers, die grotendeels in handen van de bankiers was, begon zich ook steeds negatiever uit te laten over het vredesbeleid van Chamberlain waardoor de publieke opinie beïnvloed werd en er steeds vaker om een meer offensieve aanpak werd gevraagd. The Guardian schreef op 1 oktober 1938:

"No one in this country who examines carefully the terms under which Hitler's troops begin their march into Czechoslovakia today can feel other than unhappy.

Certainly the Czechs will hardly appreciate Mr Chamberlain's phrase that it is 'peace with honour'. Politically Czechoslovakia is rendered helpless, with all that that means to the balance of forces in eastern Europe, and Hitler will be able to advance again, when he chooses, with greatly increased power."

Hitler wilde ook een oplossing voor de Duitse Corridor en Danzig. Het waren twee andere gebieden die van de Duitsers afgenomen waren door het Verdrag van Versailles. Oost-Pruisen hoorde nog wel bij Duitsland maar was door de Corridor afgesneden van directe aansluiting bij Duits gebied en lag als een soort eiland samen met Danzig in Polen. Polen was na WOI als land opgetrokken uit ongeveer gelijke delen van Duitsland, Oostenrijk-Hongarije en Rusland. Oostenrijk-Hongarije werd na WOI verder opgedeeld waardoor ook Tsjecho-Slowakije kon ontstaan. De bevolking die in Oost Pruisen en Danzig woonde was Duits en wilde zelf ook graag weer direct bij Duitsland horen. De Polen waren natuurlijk niet erg geïnteresseerd in teruggave en negeerden de Duitse verzoeken hiertoe. Ze hadden bovendien de garantie gekregen dat Groot-Brittannië en Frankrijk niet toe zouden staan dat Polen aangevallen zou worden door de Duitsers. Zij beloofden bij agressie van Hitler steun te verlenen aan Polen.

"If the international Jewish financiers in and outside Europe should succeed in plunging the nations once more into a world war, then the result will not be the Bolshevizing of the earth, and thus the victory of Jewry, but the annihilation of the Jewish race in Europe!"

Adolf Hitler in een toespraak aan het Duitse parlement, de Reichstag, 30 januari 1939

Hitler had ondertussen een machtige oorlogsmachine opgebouwd die hij in kon zetten wanneer hij wilde. Hjalmar Schacht had als president van de Reichsbank en als minister van Economische Zaken hierbij 10 jaar geholpen maar trad af als president van de Reichsbank begin 1939, vlak voor de oorlog begon. Schacht had mede met behulp van zijn contacten in de Anglo Amerikaanse wereld Duitsland economisch vooruitgeholpen. Het was Hitler ondertussen gelukt meer en meer economisch zelfvoorzienend te worden waarbij de nodige ontbrekende grondstoffen uit de Balkan en Zuid-Europa kwamen. Ook lukte het hem kunstmatig rubber en olie te produceren. Deze producten zijn zeer belangrijk voor het voeren van oorlog. In het hoofdstuk over Duitsland zal dieper ingegaan worden op de manier waarop deze technieken verkregen werden in de jaren dertig.

1.9 DE TWEEDE WERELDOORLOG

Polen reageerde niet meer op de verzoeken om het Duits grondgebied terug te geven. Dit was aanleiding voor Hitler om Polen binnen te vallen op 1 september 1939. Chamberlain kon slechts reageren met een oorlogsverklaring toen Duitsland zich niet terugtrok. De Polen hadden weinig aan de eerder gegeven garantie van de Britten want het Britse leger was nog lang niet op oorlogsterkte waardoor de Poolse troepen zich moesten terugtrekken in Roemenië om vandaaruit gedeeltelijk naar Frankrijk te trekken om door te vechten tegen Duitsland. De Polen verwachtten toen nog dat de Britten en Fransen hen te hulp zouden schieten maar dit was niet het geval. Warschau werd zwaar gebombardeerd door de Duitsers, er vielen rond de 80.000 doden en gewonden.

"Have played golf with Joe Kennedy [Amerikaans ambassadeur in Londen, vader van president John F. Kennedy]. According to him, Chamberlain declared that Zionism and world Jewry have obliged England to enter the war."

Amerikaans minister van Defensie van 1947-1949, James Forrestal, die vrij direct na aftreden mysterieus aan zijn einde kwam, schreef bovenstaande passage in zijn "Forrestal Diaries" (Cassel and Co., London 1952), pag. 129

De eerste maanden daarna kenmerkten zich door opvallende rust, er waren wel gevechten in Europa maar het leek niet een intense oorlog te worden, de Amerikaanse en Britse kranten spraken zelfs van een *Phoney War*. Polen werd in eerste instantie verdeeld door de Duitsers en Russen.

De Sovjet-Unie werd uit de Volkenbond gezet nadat zij Finland aanvielen. Tijdens de beginperiode van WOII werden er vrijwel geen strategische bombardementen uitgevoerd, niet door de RAF en niet door de Luftwaffe. Maanden lagen de troepen tegenover elkaar en probeerden de Fransen en Engelsen hun leger op oorlogsterkte te krijgen. Hitler verwachtte dat ze weer een compromis zouden kunnen sluiten net als in de tijd dat Sudetenland weer bij Duitsland ging horen. Dit was mogelijk aangezien Chamberlain nog steeds grote twijfels had of Groot-Brittannië niet onnodig in een oorlog verzeild zou raken. Chamberlain had deze denkbeelden niet alleen. Er was steun van verschillende hooggeplaatste en aristocratische Britten. Zij vonden ergens de eisen van Duitsland begrijpelijk, gezien de territoriale situatie van voor WOI.

Toch escaleerde de situatie, de Britten en Duitsers probeerden Noorwegen in april 1940 vrijwel tegelijkertijd strategisch in te nemen waarbij het Britse leger pijnlijk werd verslagen. Duitsland had nu controle over belangrijke havens die recht tegenover het Britse land lagen. De complete mislukking van het Engelse leger kostte Chamberlain de kop ondanks dat Churchill aan het hoofd van de operatie stond als *First Lord of the Admiralty*. De gecontroleerde pers begon Chamberlain te ridiculiseren en neer te zetten als een mislukkeling, terwijl dit dan zeker ook voor Churchill had moeten gelden. De kranten eisten een offensievere aanpak van de oorlog zodat er meer succes geboekt zou worden tegen het opkomende Duitsland. Zionisten en internationale bankiers stonden

duidelijk niet positief tegenover Chamberlains beleid. Koning George VI stelde daarom de consistente opponent en criticus Churchill aan als zijn opvolger op 10 mei 1940, nadat Chamberlain niet meer anders kon dan aftreden. Dit viel precies samen met de Duitse aanval op Nederland.

Met het aftreden was er een definitief einde gekomen aan het beleid van *appeasement*. Volgens Mr. James Molony Spaight, die tot 1937 een hoge functie bij het Air Ministry bekleedde, dat verantwoordelijk was voor de RAF, begon Churchill direct met het bombarderen van Duitse steden. Hij schreef hierover in zijn boek *Bombing Vindicated*. Churchill leek in dienst te zijn getreden van de elite. Churchill werd vaak positief beoordeeld in de pers en was daarom erg populair in Groot-Brittannië.

Hitler leek de hoop een compromis te kunnen sluiten met Groot-Brittannië nog niet opgegeven te hebben, ondanks dat Chamberlain was vervangen en de Britten de oorlog aan Duitsland had verklaard. Het Duitse leger had de Britten omsingeld bij Duinkerken na een snelle opmars door Nederland, België, Luxemburg en Noord-Frankrijk. De 330.000 Britse soldaten waren hulpeloos en de pantserdivisies en luchtwaffe van de Duitsers hadden daar het karwei direct af kunnen maken maar deden dat niet. Hitler had expliciet verboden de Britse troepen aan te vallen en gaf ze zo de tijd zich over het kanaal terug te trekken. Hitler wilde voorkomen dat hij op twee fronten zou moeten vechten, tegen de Russen in het oosten en de Britten in het westen. Daarom is de gebeurtenis bij Duinkerken des te opmerkelijker.

Eigenlijk is de enige verklaring voor het voorval dat Hitler nog steeds de overtuiging had dat het Britse Rijk een integraal deel uit moest gaan maken van de toekomstige machtsbalans waardoor hij tot de beslissing kwam de Britse troepen te laten gaan. Een nieuw verdrag met de Britten zou de Brits-Duitse alliantie onverslaanbaar maken in Europa. Hij ging er wellicht van uit dat het sparen van de troepen de Britten zou overtuigen van zijn oprechte motieven. Dit bleek echter niet het geval waardoor de oorlog escaleerde en aan beide kanten wreedheden werden begaan. Hitler leek de grip van de bankiers op Groot-Brittannië danig te hebben onderschat en dit brak hem in de loop van de jaren veertig op.

Na WOII zou de BoE officieel deel van de Britse overheid gaan uitmaken maar praktisch veranderde er weinig aangezien de controle bij de bestuurders van de centrale bank bleef. De overheid zou door de staatsschuld afhankelijk zijn van de bankiersdynasties.

2. FRANKRIJK

“Laat ze cake eten”, zou het antwoord zijn geweest van Marie Antoinette (de vrouw van de Franse koning Louis XVI) op het probleem van het gebrek aan brood onder de Franse bevolking tijdens het bewind van haar man. Ongeacht of Marie Antoinette dit werkelijk had gezegd of niet, symboliseert de uitspraak tegenwoordig het egocentrisme en het gebrek aan realiteitszin van de Franse adel in die tijd.

Frankrijk werd eeuwenlang door een monarchie geregeerd, zoals dat in veel Europese landen het geval was. De situatie in Frankrijk die tot de Franse revolutie leidde was er een waarbij sociale en economische onrust een grote rol speelden. De economie was in de 18^e eeuw in Frankrijk aan het stagneren en de boeren en middenklasse werden hevig belast door de regerende adel en geestelijken. Het opgebrachte belastinggeld werd in die eeuw grotendeels besteed aan prestigeprojecten en oorlogen die door koning Lodewijk XIV en Lodewijk XV gevoerd werden. Tekorten werden extra bijgeleend.

De economische situatie in Frankrijk gaf de Schotse econoom John Law in 1716 de kans om zijn monetaire theorieën in de praktijk te brengen. Frankrijk was door oorlogen (de Hollandse Oorlog, de Negenjarige Oorlog en de Spaanse Successieoorlog) van de Zonnekoning Louis XIV en de hoge uitgaven voor zijn Hof, financieel en economisch aan de rand van de afgrond geraakt. Na de dood van Lodewijk XIV in 1715 regeerde de regent, Filips d'Orléans, in plaats van de nog minderjarige troonopvolger - de latere Louis XV.

Law ging op audiëntie bij de regent en kon hem van zijn plannen voor de sanering van de Franse economie overtuigen. Law wilde de monopolies van handelsondernemingen afschaffen en het uitgeven van toekomstige belastinginkomsten beëindigen. Hij stelde de oprichting van een nationale bank en een staatsonderneming voor alle binnen- en buitenlandse handel voor, zodat alle financiële en commerciële transacties door de staat gecontroleerd zouden worden. De enorme winsten uit dit systeem zouden de Franse staat toevloeien en zo de staatsschuld aflossen. Franse kooplieden en financiers keerden zich tegen zijn plannen omdat er voor eigen privébanken en handelsondernemingen in het nieuwe systeem geen plaats was.

Frankrijk, zo betoogde Law, bezat een rijke bodem, een gunstig klimaat en een ijverige bevolking. De benarde positie moest dus het gevolg zijn van wanbeleid. Handel en industrie hadden meer kapitaal nodig dan de particuliere banken konden verstrekken, en de staat moest krediet verschaffen. Grondbeginsel van zijn systeem was de uitgifte van papieren geld door een staatsbank, waardoor het

instituut der woekeraars overbodig zou worden. John Law kreeg toestemming op eigen risico een bank te beginnen die een beperkte bevoegdheid had om bankbiljetten uit te geven.

In mei 1716 werd de *Banque Générale Privée* door Law opgericht. Het kapitaal van de bank bestond voor driekwart uit obligaties en andere schuldbrieven. Gedekt door deze uiterst onzekere vorderingen begon Law papiergeld in vaste coupures te drukken en bracht ze via leningen met 3% tot 6% rente (eerder waren woekerroentes van 20-30% normaal) in omloop. Omdat hij aan het begin van de campagne de tegenwaarde van het papiergeld nog kon uitbetalen werd het nieuwe betaalmiddel door het publiek geaccepteerd. De regent liet bekend maken dat de Franse staat al haar transacties met het papiergeld van Law zou gaan verrichten. Nieuwe investeringen waren weer mogelijk en de Franse economie bloeide op. De bank had echter met 60 miljoen livres (toenmalige Franse geldeenheid) tienmaal zoveel papiergeld in omloop gebracht dan haar eigen vermogen.

De onderneming werd twee jaar later omgezet in een staatsbank (*Banque Royale*). Naast het opzetten van een centrale bank richtte Law zich op de ontwikkeling van Frankrijk als koloniaal wereldrijk. In 1717 stichtte Law een handelsonderneming die in samenwerking met de staatsbank de Franse kolonie Louisiana exploiteerde. De *Compagnie d'Occident* - in de volksmond vaak *Mississippi Compagnie* genaamd - kreeg voor 24 jaar het monopolie op de handel tussen Frankrijk en haar kolonie Louisiana. De vooruitzichten waren niet goed: de zeewegen werden beheerst door de Engelse en Nederlandse vloten en het klimaat in het gebied rond de Mississippi delta was voor Europeanen toen uiterst ongezond.

De Mississippi Compagnie bezat een aandelenkapitaal van 100 miljoen livres. De aandelen konden bij de uitgave alleen maar met staatsobligaties betaald worden. Het publiek kocht staatsobligaties met hoge rente en wisselde die om voor aandelen in een onzeker overzees avontuur. Ondanks het hernieuwde vertrouwen van de Franse bevolking in de groeiende economie en het papiergeld van de Banque Royale mislukte de aandelenemissie min of meer. De koerswaarde daalde in het begin van 1719 dan ook van 500 naar 280 livres per aandeel.

Law startte een campagne met positieve reisverslagen en pamfletten over Louisiana. Het Franse publiek werd opgezweept met verhalen over bergen goud en edelstenen die in de kolonie voor het oprapen lagen. De interesse voor de aandelen van de nieuwe Compagnie werd daardoor sterk vergroot en het veroorzaakte een speculatiegolf in Rue Quincampoix, het financiële hart van Parijs. Omdat de koersen stegen, kon Law steeds meer nieuwe aandelen van de Mississippi Compagnie uitgeven, die met staatsobligaties betaald werden. Het werd een piramidespel voor speculanten.

In de zomer van 1719 nam de Compagnie d'Occident de resterende staatsschuld over en bracht daarvoor aandelen in omloop die óf met staatsobligaties óf met vier aandelen uit vroegere emissies betaald konden worden. Het publiek stortte zich nu massaal op de nieuwe en oude aandelen. De koers steeg explosief.

Law stond op dat moment op het toppunt van zijn roem en het publiek kwam royaal over de brug. De aandelenkoersen vlogen omhoog en Law werd de financiële alleenheerser van Frankrijk. In 1719 bekeerde hij zich tot het katholicisme. Ondertussen had de Compagnie des Indes Orientales, zoals de onderneming later werd genoemd, steeds meer kapitaal nodig.

De speculatiezucht van het publiek liep uit de hand. Er was te veel papiergeld in omloop, de koersen kelderden, waarna de illusie van economische voorspoed vervloog. Veel buitenlandse investeerders wisselden op tijd hun aandelen om voor zilver of goud en lieten waardeloos papier achter. Law vluchtte uiteindelijk naar de Republiek Venetië. De economie raakte wederom in diepe problemen en de getroffen maatregelen bleken achteraf allemaal schijnoplossingen te zijn.

Frankrijk wilde in de 18^e eeuw dat de Britse koloniën in Amerika onafhankelijk werden van het Britse rijk en spendeerde veel geld om dat te bereiken tijdens de *Zevenjarige Oorlog*. Frankrijk rekende in die tijd net als Groot-Brittannië een groot deel van de huidige VS tot haar territorium. Door de onafhankelijkheid van de Britse koloniën kon Frankrijks rol groter worden in de wereld, zo was de gedachte. Het gevolg van het overheidsbeleid was dat de financiële huishouding zodanig verslechterde dat er steeds hogere belastingen aan het volk opgelegd moesten worden. Inflatie was dan wel weer onder controle de nationale financiële huishouding was dat zeker niet. Door een aantal misoogsten stonden voedselprijzen continu onder opwaartse prijsdruk, wat ook niet bijdroeg aan stabiliteit in de maatschappij.

Ondanks dat het regime succesvol was geweest in het verdedigen van Frankrijk tegen buitenlandse bedreigingen was het zeer onrechtvaardig tegenover het eigen volk. Dat betaalde de prijs voor de te hoge uitgaven en het oneerlijke fiscale beleid. Naast de sociale en economische onrust was ook het geloof in de katholieke kerk tanende. De kerk en de monarchie hadden het geloof misbruikt om de macht over het volk te behouden. De Franse revolutie had om die reden een sterk antireligieus karakter. Deze aversie tegen religie en iedereen die uit haar naam sprak, was uiteindelijk een belangrijke reden voor het slagen van de opstand. In die tijd kwam de verering van rationaliteit voor de verering van God in de plaats. Filosofen als Voltaire, Spinoza en Descartes leken mensen in die tijd hun traditionele waarden en normen te doen vergeten. Zij hadden daardoor geen verbintenis meer met een andere bron van inspiratie dan de zogenaamde verlichting van de rationaliteit.

De Verlichting begon al in de 17^e eeuw en duurde tot aan de Franse revolutie. In deze periode ontstond een stroming van intellectuelen in Europa met als doel het gebruik van de rede en het filosoferen te bevorderen. De rede gaat alleen maar af op feiten, hoe verborgen die ook mogen zijn. De Verlichting zorgde voor bevordering van de wetenschap en intellectuele uitwisseling. De Verlichting bestreed het bijgeloof, misbruik van recht in kerk en staat en de beweging kwam op voor zekere grondrechten.

De periode wordt gezien als een van de historische pijlers van de tegenwoordige moderne westerse beschaving. Het wijzigde het denken over de politiek, de wetenschap, de economie, de cultuur, de opvoeding en de religie in de samenleving. De Verlichting gaf aanleiding tot modernisering van de maatschappij door middel van individualisering, emancipatie, secularisering en globalisering. Het gelijkheidsbeginsel, de mensenrechten en de burgerrechten vinden er hun wortels, net zoals het 'vrijdenken', het klassiek-liberalisme, het socialisme en het anarchisme. De Verlichting kent een kritische en een constructieve zijde. De kritische zijde neemt het geloof en onredelijkheid op de korrel. De constructieve kant zoekt kennis en nieuwe samenlevingsvormen met als idealen rechtvaardigheid en democratie. Door de Verlichting werd de Franse revolutie mogelijk.

2.1 FRANSE REVOLUTIE, ADAM WEISHAAPT EN DE ILLUMINATI

Louis XVI had in de tweede helft van de 18^e eeuw weinig financiële mogelijkheden terwijl zijn torenhoge ambities bleven bestaan. De monarchie van Frankrijk had het land decennialang financieel uitgeput door privileges te verkopen en sommige toekomstige belastingen vroegtijdig te innen. Geestelijken en adel werden echter vrijgesteld van belastingen terwijl de arme boeren het zwaarst belast werden. De uitkomst van de overcommitting van de staat, na een serie financiële crises en mislukte hervormingen, forceerde Louis XVI om de fiscale lasten te herverdelen over de drie klassen (geestelijken, adel en arbeiders). Daarnaast wilde de koning de fiscale balans herstellen door bepaalde schuldeisers niet terug te betalen. Een fundamentele verandering van het politieke bestel en het fiscaal en monetair beleid was in de maak en Frankrijk wilde het tot dan toe succesvol Brits management van schuld en krediet kopiëren. Een groot verschil was dat de Britten alle klassen belasting oplegden terwijl de Fransen tot dan toe alleen de onder- en middenklasse belastte.

Het liep anders, de koning was te laat met de voorgestelde hervormingen en de revolutie was hem voor. Niet iedereen in die tijd was goed te spreken over de tactieken die financiers hanteerden. Belangrijk historicus uit die tijd, Sir Walter Scott leverde stevige kritiek.

"These financiers used the government as bankrupt prodigals are treated by usurious moneylenders, who feeding their extravagance with the one hand, with the other wring out of their ruined fortunes the most unreasonable recompenses for their advances.

By a long succession of these ruinous loans, and the various rights granted to guarantee them, the whole finances of France were brought to total confusion."

Sir Walter Scott (1771 –1832), Schots dichter, schrijver en historicus in zijn boek "The Life of Napoleon, Emperor of the French", Vol. 1, 1827

Ondanks dat veel ingrediënten voor het slagen van een revolutie aanwezig waren, was het toch opmerkelijk dat de in eerste instantie ongeorganiseerde bevolking het wist te winnen van de monarchie. Niet eerder was het een ongeorganiseerde groep gelukt om zo overtuigend alle instituten en machtsstructuren in een land over te nemen, waarbij het traditionele leven grotendeels vervangen werd door een nieuwe ideologie. Van koning tot religie en van plaatsnamen tot munten, het veranderde na de revolutie allemaal. De maatschappelijke draai van de Franse samenleving en de eerste aanzet tot moderne democratie maakte de Franse revolutie historisch gezien zo belangrijk. De ideologische stroming die de revolutie in Frankrijk teweeg bracht zou van grote invloed zijn op het verzet tegen de autoriteiten in andere landen van Europa.

Adam Weishaupt was de zoon van George Weishaupt, een rabbi uit Ingolstadt, Beieren. Na zijn vaders dood kwam Weishaupt onder de hoede van Johann Adam Freiherr von Ickstatt, zijn grootvader, die zijn naam veranderd had naar Ickstatt, nadat hij het joodse geloof had verruild voor het katholicisme. Ickstatt was een rechtenprofessor en initieerde Weishaupt in het rationalisme en de filosofie van de Verlichting. Weishaupt werd onderwezen in een Jezuitische school, van de bekende Jezuitische orde, die Weishaupt later zou verachten. Weishaupt werd in 1772 ook professor in de rechten.

Tussen 1773 en 1775 reisde Weishaupt veel door Europa en maakte veel invloedrijke vrienden zoals Marquis de Lafayette (bepalend bij de Amerikaanse revolutie) en Maximiliaan Robespierre (hoofdrobspeler in de Franse revolutie). Veel van zijn nieuwe vrienden waren vrijmetselaar en Weishaupt zou ook lid van het geheime genootschap worden in München bij de loge *Theodor zum guten Rath*.

Om zijn doelstellingen te verwezenlijken zou Weishaupt op 1 mei 1776 de *Orde van Perfectibilists* (of wel de Orde van de Vervolmaakten) in Ingolstadt oprichten. Een paar jaar later werd de orde bekend als de *Orde der Illuminati*. Weishaupt zou binnen de orde onder het pseudoniem Spartacus opereren. Deze orde integreerde Weishaupt in de broederschap van de vrijmetselarij om de wereld te